

BES^eDA

E L E K T R O N S K A K N J I G A

Miha Remec

Nečista hči

O M N I B U S

BES^eDA

Miha Remec

NEČISTA HČI

To izdajo pripravil

Franko Luin

franko@omnibus.se

ISBN 91-7301-146-0

beseda@omnibus.se

www.omnibus.se/beseda

1

Bil je veder poletni dan. Job Harp, zadnji potomec nekdanje velike družine Harpovih, je na sončnem zmaju počasi krožil nad pusto pokrajino. Črno trikotno krilo zmaja, na vrhnji strani obdano z zbiralnim celičjem, je šelestelo v vetru. Tiho je žužnjala sončna baterija, ki se je polnila. Jekleno sive Jobove oči so ostro pregledovale tla, ko je krmaril zmaja v velikih lokih nad skalnatim pobočjem in dolino, pre-rastlo s strupenim kložjem in lišaji. Podoben je bil kanji, izumrli ptici ujeti, ki išče svoj plen.

Sončni žarki so se usipali s kristalno modrega neba na krilo zmaja, kjer so celice prevajale sončevino v pogonsko moč. Izbral je pravšnji dan za daljše ogleda. Bleščalo se mu je, vendar ni spustil zatemnjenega naličnika na čeladi. Tako je lažje opazoval pokrajino spodaj. Že po barvi zemlje ali kamenja je ugotavljal, kolikšna je zastrupljenost zemljišča.

Smetišča so se razprostirala vse do obronkov hribov. Izumrlo velemesto, ki je nakopičilo vso to nesnago, se je zarisovalo na severnem obzorju. Tu ni imel kaj iskati. Tla so zanesljivo prestrupljena, podtalnica onesnažena,

na smetiščih se še kložje ni moglo razrasti. Pušča. Odpadki, ki se ne razkrajajo.

Vselej kadar je jadral nad smetišči, sta ga prevevala turoben občutek in jeza nad predniki, ki so uničili planet. Pljunil je na odlagališče sodov, iz katerih se je vzdigovala ostra smraja po fenolu, in zakrožil še bolj nad skalnate obronke.

Na svojem ogledniškem poletu se je oddaljil najmanj trideset kilometrov vzhodno od družinskega bivalnika. Iskal je nov izvir vode in košček rodovitne zemlje. Morali se bodo premakniti drugam, ker so tipala v vodnjaku pokazala primesi težkih kovin in je prečiščevanje porabljalo preveč pogonovine; pa tudi v obdelovalni zemlji so zaznavali vse več sevalnih primesi in ostankov strupnin, ki so jih uporabljali nekdanji poljedelci, prinašala pa jih je talnica.

Morali se bodo premakniti. Zaradi rodnice Reje, ki ne sme uživati onesnažene hrane. Zanj in za hčer Gajo je bilo tako vseeno: zaznamovana sta bila z rumeno jalovsko znamko na čelu.

Job Harp se je grenko nasmehnil. Le poredko srečaš človeka, in še ta je skoraj zanesljivo rumenec z jalovskim znamenjem na čelu, čeladi, zmaju. Rodnice in rodniki so tako poredki, da bi jih lahko, kot so se včasih izražali v leposlovju, iskal z lučjo pri belem dnevu. Zato je samo-

zakonik veleval, da je sleherni jalovec dolžan skrbeti za rodnika.

Veter ga je nesel v loku nad kamnitimi obronki gora; zakrmaril je še više in nenadoma se je njegov srepi, preiskujoči pogled ustavil na visoki planoti, ki je bila skrita za skalnimi grebeni. Zdravo zelenilo je kazalo, da utegne biti ta košček zemlje nekužen in da je v bližini tudi voda.

Vklopil je baterijski pogon in se začel v strmih lokih spuščati. Srce mu je nemirno utripalo. Morda je našel obljubljenno deželo, ki jo iščejo vse potujoče človeške družine, razpršene po kužnem planetu. Morda je to košček zemlje, kjer bi lahko za rodnico Gajo pridelali dovolj hrane brez kužnih primesi, kjer bi nemara celo vzgajali čista semena za osrednjo semenarno in si tako zagotovili posebne ugodnosti semenarjev.

Podvozje zmaja se je dotaknilo tal in po kratkem kotalkanju ovzmetenih kolesc se je ustavil. Job je izklopil pogon, se odpel in stopil iz prozorne lupine v travo. Iz stegenega žepa na letalni obleki je potegnil tipalnik, ga zapičil v zemljo in nestrpno čakal, da bi na izpisniku dobil izvid preiskave. Z odprtimi usti je opazoval prve podatke: komaj sled težkih kovin, radioaktivnosti ni, obilo dušika, fosforja in kalija, mikroelementi v ugodni sestavi, kislost sicer nekoliko premočna — to se da urediti — Job ni mogel verjeti svojim očem: odkril je pravi raj.

Tipalnik je izpisoval še podatke o strupninah. Povsod zelena luč. Neverjetno.

S tresočimi se rokami je segel v nasprotni žep po bezalnik in odgrnil rušo. Tedaj se mu je iz grla izvil prešeren vrisk, Odmeval je od hribov po vsej planoti. Pred njegovimi očmi se je zvijal deževnik. Pravi deževnik, ne eden tistih, ki sta jih z Gajo gojila v posebnih humusnih plasteh in ki so jima trumoma poginjali, kadar sta jih prestavila v vrt.

Oči so se mu zasolzile. Našel je raj, o katerem je sanjal vse življenje, o katerem mu je pripovedoval pravljico ded Apolonij Harp, našel je kotiček zemlje, zaradi katerega se je napotil skozi tisto prekleto Torgutsko smetišče ...

Previdno je pokrtil deževnika z rušo, zložil tipalnik in se vrnil k zmaju. Iz torbe je potegnil zemljevid na neuničljivi plastični stanjenki in z lupo pregledal območje, kamor se je spustil. Obarvano je bilo sivo, kar je pomenilo kamenišče, vrisana je bila četrta stopnja onesnaženosti, ki je na sedemstopenjski lestvici pomenila že skrajno okuženost in za pridelovanje neuporabno zemljišče. Res čudež, da ni tega kotička nihče odkril.

Pogledati mora še za vodo. Obrnil je krilo zmaja v smeri sončnih žarkov, da se je baterija polnila, in šel iskati izvir. Spotoma je še nekajkrat preiskal tla s tipalnikom in vsakokrat dobil ugodne podatke. Vlažnost se je

večala in to je kazalo, da je najbrž na pravi poti. Videl je metulja, oranžnega plahutavca, na videz čudovito žuželko, vendar so bile plahutavčeve gosenice prava nadloga za rastlinje. Oglodale so celo strupene zelnice, ki so se bohotile na nekdanjih odlagališčih strupnin. Planoto je preletel kolovratnik, eden redkih ptičev, ki niso izumrli. Razvil se je iz neke vrste galebov in se prilagodil novim razmeram. V nizkem letu je šavsnil z močnim kljunom po metulju in ga odnesel v višave.

Krenil je čez planoto k južnemu obrobju in opazil ostrokrilca, žuželko, ki se je zadrževala v bližini vode. Kmalu je zaslišal žuborenje v skalah in pohitel tja. Ostrmel je: voda je padala v slapu čez kamenje in se penila v tolmunu, ki ga je izdolbla. Hlastno je posegel po tipalniku in preiskal izvir. Nehote je spet na ves glas zavriskal. Voda je bila čista.

Pokleknil je k tolmunu. Hlastno je pil studenčnico in solze sreče so mu kapljale v vodo.

2

Bivalnik družine Harp je bil postavljen daleč na zahodu od izumrlega velemesta, v zavetju gričev, poraslih z bujnim kložjem, ki je pred stoletji zamenjalo občutljive smrekove gozdove. Kložju so prijali žveplo, kisel dež in smod iz dimnikov nečiste industrije obrabnih izdelkov. Še ta čas, ko dim že nekaj stoletij ni bruhal iz dimnikov, je kložje bujno preraščalo hribe in do. Zakoreninilo se je kot smrad po kloralu in klorfenikolu, ki ga je prinašal zahodnik s Smradnega jezera, polnega lepilne in zaudarjajoče gošče.

Kupolasta oblika bivalnika je spominjala na nekdanji eskimski iglu, pri katerem so se očitno zgledovali načrtovalci sodobne samovzdrževalne hiše. Samovzdrževalne zato, ker ni potrebovala nobene energetske oskrbe. Pogonovino za vse notranje naprave so dovajali zbiralniki sončevine na obodu; hlajenje, ogrevanje, prezračevanje in oplakovanje — vse je potekalo samodejno. Ob bivalniku je stala tudi vetrnica, ki je pri najmanjši sapi nadomestno polnila baterije. Kadar je deževalo, se je razprla pahljača zbiralnika deževnice in tako se je bivalnik oskrboval tudi z vodo, ki je šla skozi poseben pre-

čiščevalni sistem, saj je dež še vedno vseboval preveč radioaktivnega prahu, žveplene kis in drugih strupnin.

Na srebrni kupoli bivalnika družine Harp je bilo veliko znamenje v obliki sploščenega sonca in z rdečo piko na sredi. Znamenje je bilo vidno tudi iz zraka in je pomenilo, da pod to streho prebiva rodnica, ženska, ki je še zmožna poroditi zdravega otroka.

Ta ženska je bila Jobova pohčerjenka Reja. Prav zdaj je naga ležala v majhnem bazenu, vkopanem za stebrom vetrnice. Čeprav je bila voda prava dragocenost, ni Reja nikoli premišljala o tem, da bi opustila svoj užitek. Ležala je v vodi in gledala v nebo. Kraka vetrnice sta se vrtela v rahlem vetru, nebo je bilo brez oblaka in Rejine oči so se odpočivale na njegovi modrini; imele so sinji odtenek, nebo v malem so bile. Na vodi so plahutali njeni dolgi svetli lasje, ki so jih zlatili sončni žarki; sončevina v malem so bili. Njeno telo je bilo brončeno ogo-relo, vitko v pasu, vendar zaobljeno v bokih; prav tako bujno je bilo njeno oprsje in vsa je izžarevala ženskost in rodnost.

Strmela je v nebo in čakala.

Nekega dne bo uzrla zmajevo krilo obiskovalca, rodnika, ki ga bo pritegnilo znamenje na bivalniku. Spustil se bo k njej kot odrešitelj. Rejo je čakanje ubijalo. Dozorela je, hrepenenje po moškem se ji je oglašalo in dolgočasila se je v tej družini: odkar je njena mati Adra

umrla zaradi navadnega vnetja slepiča, ker je reševalni zrakoplov zamudil, je ni pri Harpih nič več vezalo. Materina smrt je bila nezaslišano nesmiselna: pri vsej tehnični izpopolnjenosti, ki jo je doseglo človeštvo, in posebni skrbi za rodnice je umrla kot žrtev razdalj. Družine so bile namreč že tako razredčene, da so postajale osrednje službe skoraj nedosegljive.

Po materini smrti sta postala očim Job in polsestra Gaja še bolj prijazna; vnema, s katero skrbita zanjo, je skoraj že bolestna in včasih nadležna. Očim sanja, da bo ohranil družino Harp, in zagrizeno išče ploditelja; rine nekam naprej, prepričan, da se približuje drugim razkropljenim družinam, pa se najbrž še bolj oddaljuje. Nihče namreč nima več pregleda nad gibanjem ljudi, ki jih je vse manj. Gaja pa s pravo obsedenostjo prideluje na vrtu hrano, v kateri je kar najmanj primesi, ki bi lahko bile škodljive za rodniške zmožnosti. Vsak grižljaj, vsak požirek sta nadzorovala in tako je postala jetnica njunega skrbništva.

Reja se je dvignila, pretegnila in počasi stopila iz bazena, z glavo nagnjeno nazaj, da je odcedila zmočene lase. Potem se je zleknila na mehko otiračo, razprostrto na robu, in prepustila mokro telo sončnim žarkom.

S priprtimi vekami je leže ogledovala svoje telo: dojk, ki so bile zaradi bližine videti še večje, popek, v katerem se je nabralo jezerce vode, in košat grmič dlak

nad mednožjem, posut z iskrečimi se vodnimi kapljicami.

Obraz ji je preblisknil samovšečen nasmešek: zavedala se je svoje ženskosti, skladnosti oblin in udov, negovanosti in urejenosti. Polsestra Gaja je bila njeno čisto nasprotje: imela je temne oči in lase, fantovski život, z vrtniškim delom so se ji razvile mišice in nikoli ni veliko dala na zunanost. Nosila je moška oblačila in nehote je Rejo skoraj čutno privlačila. Večkrat si je namesto Gajine skoraj materinske skrbnosti in nežnosti zaželela moški objem njene močne roke, vznemirljiv stisk, celo poljuba se ne bi branila. Hrepenela je po moškem in v nepotešeni poželjivosti se je nagibala prej h Gaji kot k očimu Jobu. Job Harp jo je telesno in čustveno odbijal. Naj se je še tako postavljaj v vlogi glavarja družine, zanj je bil vselej slabič. Potihoma ga je celo dolžila, da je preveč odlašal s klicem v sili, ko je mati zbolela. Prezirala ga je, ker se je po materini smrti zapiral v izbo spominov in jo objokoval, prezirala je njegovo samosmilčnost, kadar se je opijal z makovim žganjem in vedno znova ponavljal žalostno zgodbo o svoji usodni poti skozi Torgutsko smetišče. Ne, v očimu ni čutila trdne opore, v njem ni gledala moškega, niti v sanjah si ni mogla zamisliti ljubovanja z njim. Pogosto pa se ji je sanjalo, da se mečka z Gajo; v teh vročičnih sanjah je presenečeno vedno znova začutila, da ima Gaja moški

ud in da bi lahko občevali. Zbujala se je prepotena, razvneta in najraje bi zlezla v posteljo h Gaji, čeprav je budna dobro vedela, da v resnici nima moškega uda.

Sončni žarki so posušili Rejino kožo. Toplota ji je gočila in zalotila se je, da jo je spet zamikalo samoljubkovanje. Bili so časi, ko se je tega sramovala: vedno znova si je prisegala, da se ne bo več samozadovoljevala, pa ni zdržala. Premočna je bila želja po čutnem užitku. Naпослед se je sprijaznila s samozadovoljevanjem in čakanjem na ploditelja, ki bi jo odrešil te razvade.

Iz trenutkov samotnih užitkov si je napravila pravcat obred, ki ga je izpopolnjevala in podaljševala. Tudi tokrat ni hitela. Leno se je pretegovala na soncu, prisluškujoč, kako ji kroži razvneta kri po žilah in najbolj občutljivih delih telesa. Ogledovala se je, počasi razmikala noge in se skorajda sramežljivo čedalje bolj odkrivala toplim žarkom.

Potem je segla po posodi z mazilom, ki ga je uporabljala za nego kože. Vonjalo je po mošusu in rmanu. Ta vonjava jo je vedno znova razvnela: nosnile so se ji razprle, ustnice vzdrhte, ko je zajela s prsti spolzko goščo in jo začela z nežnimi božljaji nanašati na kožo.

Gladila si je dojke, popek, trebušno prepono, prsti so ji polzeli naprej do mednožja, se spet naglo umaknili k vratu, dojkam, trebuhu, in se počasi vrnili k razcvetelemu ustju slasti, ki se je lesketalo v soncu. Poigrala se je

z najskrivnejšimi gubami in najbolj občutljivimi živčnimi vozlišči, nato pa so dlani spet oddrsele po telesu navzgor.

Tako je Reja dolgo ljubkovala svoje telo, kakor da bi igrala na nežno in občutljivo godalo, saj je pri vsakem božljaju vzdrhtela in nasladno zavzdihnila.

Nazadnje se je vzela z roko in kmalu strepetala v končnem krču sladostrastja, kronanem z vriskom.

Pozneje, ko se ji je polegla kri v žilah in umiril dih, je Reja občutila v sebi praznino in se topo zazrla v obok neba, ki je bilo prav tako prazno kakor njena notranjost.

3

V zavetju griča, poraščenega s kložjem in praprotjo, je bil v sončni legi Harpov vrt. S štirikolesnikom na sončne baterije in nožni pogon je bilo od bivalnika do stopničastih obočnih gred le nekaj minut vožnje. Na pobočju ob vrtu so bili obsežno lovišče deževnice, kompostnjak, tople grede in prostor za hrambo orodja, pokrit z iridijevo stanjenko. Na več straneh vrta so bila postavljena velikanska premična ogledala, namenjena za dogrevanje vrtnin.

Nekoliko dlje je stalo gojišče deževnikov in tu je delala Gaja. Dvigovala je pokrove ploščatih zabojev in dodajala hranljivo plast posebej pripravljenega komposta.

Bilo je vroče in odložila je kapucovko, zgornji del oblačila iz neobrabne tkanine z vdelanimi plastičnimi kristali, ki so se prilagajali zunanjim razmeram in varovali človeško telo pred dežjem, vetrom, mrazom in tudi pred toploto. Pod kapucovko ni nosila ničesar drugega in tako je bila do pasu gola. Med sklanjanjem nad gojiščem deževnikov se je njen zagoreli hrbet svetlikal, potne kapljice so se ji zbirale tudi na čelu, pod fantovsko pri-

striženimi lasmi. Polzele so ji po licih in puščale sled na koži, umazani od zemlje. Imela je velike, živahne oči, rjave zemljene barve, kakor da je tudi vanje prišla rodovitna prst.

Vročina je ni motila. V njenih gibih je bila mehkoba, čeprav delo ni bilo prijetno. Skrb ji je skremžila obraz, ko je odprla pokrov zaboja. Iz njega je puhnil neznosen smrad. Deževniki so že spet poginili. V gojitveni mešalnici so se najbrž spet razvile pogubne bakterije. Tipalnik je potrdil njen sum. Gojišče bo treba odstraniti in razkužiti.

Vzela je strgalo in se z vzdihom hotela lotiti dela, tedaj pa je v lepljivem klobčiču crknjenih glist opazila, da se nekaj premika. Odložila je strgalo in previdno izvlekla presojnega deževnika, ki je še kazal znake življenja: zvijal se je v kratkih trzajih, kakor da v krčih poginja. Položila ga je na dlan in se sklonila nad njim, da bi ga zavarovala pred soncem. Potem mu je poskušala pomagati s slino: pljuvala je nanj in ga nalahno gladila. Žival si je res opomogla. Nič več se ni krčila in začela je lesti po dlani.

Gaja je pokleknila na tla, dvignila veho rabarbare na bližnji gredi in spustila deževnika na vlažno zemljo.

»Živi,« je šepnila. »Prosim te, živi ...«

V njenem glasu je bila prošnja, bilo je zaklinjanje. Kardakoli so ji poginjali deževniki, jo je prizadelo. In po-

ginjali so kar naprej. V gojišču in pozneje na gredah. Čeprav so se zalezli v zemljo in jo začeli rahljati, je prišel čas, ko so trumoma prilezli na plano in se vlekli na sever, kakor da jih neka nevidna sila vleče v izumrlo mesto na obzorju. Job je bil prepričan, da je z zemeljskimi tečaji nekaj narobe in da je deževnikom odpovedalo najdenje. Na poti so namreč zaradi izsušenosti vsi po vrsti poginjali. Gaja jih je reševala, vlažila in zakopavala nazaj v zemljo, vendar jih ni mogla ustaviti.

Tako kot se ji ni posrečilo vzgojiti žametnic. Vendar ni odnehala. V topli gredi so spet čakale cime, ki jih je prav ta dan nameravala presaditi na plano. Rože žametnice bi po starih zapisih pomagale ozdraviti zemljo in Gaja se je z zagrizenostjo navdušenke trudila, da bi premagala posledice tisočletnega zastrupljanja zemlje, vode in zraka. Vse njene misli, vse početje je bilo posvečeno temu cilju.

Grenko se je zavedala neizbrisnega rumenega pečata na čelu, zavedala se je svoje nerodovitnosti, in morda je prav zaradi tega tako strastno poskušala pripraviti zdravo, rodovitno zemljo. Do solza jo je ganilo, kadar tipalnik ni več kazal sledov težkih kovin, kislin, herbicidov in drugih strupenih ostalin v zemlji, razjokala se je od sreče, kadar so se ji razcvetele občutljive rože, ozelenela solata in radič, kadar je zelje naredilo zdrave glave in je

fižol obilno rodil. Razveseljevali so jo deževniki, žužki, vsaka nova krtina. Trudila se je za zdravo rast in imela občutek, da se odkupuje življenju za svojo jalovost, da je z vsako bilko, vsakim živim bitjem, ki mu pomore, življenja več. Še posebej je skrbela za polsestro, rodnico Rejo; pripravljala ji je biološko in kemično najbolj čisto hrano, da ne bi bila prizadeta njena dedina in da bi rodila zdravo potomstvo družine Harp.

Družine Harp ... Z lopato je izpraznila okuženi zaboj z deževniki. Postrgala je dno s strgalom in pri tem ji je pajek krivde spredal niti misli: prave družine Harp ni več, zadnja veja Harpovih je ona sama, suha veja, nerodovitna.

Čutila se je krivo, zlasti pred očetom, ki mu je pokopala vse upe v nasledstvo. Zaradi nje si je moral po samozakoniku vtisniti rumeni pečat jalovstva na čelo. Nikoli ji ni zaradi tega ničesar očital, vedno znova je za vse dolžil Torgutsko smetišče, ona pa se je vendar grizla, od tistega dne, ko je bilo iz pregleda menstrualne krvi razvidno, da je njena dedina prizadeta in da ne bo mogla nikoli zanositi. Čeprav je vedela, da je taka usoda nešteti žensk, ki jim je zastrupljeni svet okvaril rodnost, se s tem ni mogla sprijazniti. Trpela je pri bolečini očeta, ki jo je včasih opit z makovcem dolgo opazoval s čudno vlažnimi in otožnimi očmi, premikajoč ustnice, besedovaje nemo besedje, ki ga ni nikoli razumela.

Okuženo gojišče s črvi vred je razprostrla na odsevajoci vanadijevi stanjenki. Nanj je usmerila vbočena ogle-dala in naravnala žarišče. Kmalu se je začelo iz kupa kaditi. Sonce bo opravilo svoje, scvrlo bo koristne in pogubne bakterije. Tako bo tudi gojitveni kompost postal jalovina.

Zdaj je imela čas, da se posveti žametnicam. Cvetlice je poznala samo po slikah na semenskih zavitkih. Ni se ji še posrečilo, da bi žametnice vzcvetele; vselej je tem-no zelene koničasto nazobčane liste napadla rja, sfrknili so se in posušili.

Iz rastlinjaka je vzela zabojček s sajenkami in ga od-nesla k obočni gredi. Previdno, da ne bi poškodovala koreninic, je izpulila prvo rastlino, s sadilnim klinom naredila stožčasto luknjo in posadila sajenko vanjo. S prsti je utrdila zemljo okrog stebelca in vzela novo sadi-ko.

Sadila je in nit njenih misli se je pretrgala. Pajek kriv-de se je potuhnil v globokem kotičku njenih možganov. Vse misli je osredila na saditev žametnic.

»Rasti, rasti,« je šepetala vsakokrat, ko je posadila no-vo bilko. V nekih prastarih vrtnarskih zapisih je našla zapisano, da moraš rastlino ljubiti, če hočeš, da uspeva. In Gaja je vso svojo ljubezen razdajala rastlinam. Zde-lo se ji je, da ji res vračajo ljubezen, saj se ji je včasih po-

srečilo nemogoče: vzknila so ji semena, na katerih je bila oznaka osrednje semenarne, da v sedanjih razmerah niso več kaliva.

Zato je bila trdno prepričana, da ji bodo nekega dne vzcvetele tudi žametnice.

4

Iz višine je Job Harp zagledal svojo hčer na obdelovališču. Izklopil je baterijo in v loku zajadral s sončnim zmajem navzdol. Pristal je blizu Gaje, ki se je še vedno sklanjala nad gredo. Ko je hušknila senca zmaja čeznjo, se je zravнала in pomahala očetu.

Job, še vedno ves srečen zaradi odkritja na planoti, se je skobacal iz lupine in pohitel hčeri naproti

»Gaja! Našel sem!« je že od daleč klical in lica so mu žarela.

Dekle pa se je v zadregi oziralo po kapucovki, ki je bila obešena predaleč, da bi jo lahko oblekla

Res je bilo, da je oče ne bo videl prvič gole, a je kljub temu čutila nelagodnost, še posebej zato, ker je oče razširil roke in se je zavedela, da jo bo najbrž objel in stisnil k sebi. Zgoditi se je moralo res nekaj izrednega; ko je bila še dekletce, si je zelo želela, da bi jo kdaj stisnil k sebi, da bi čutila očetovo moško roko, pa se je ni nikoli dotaknil. Zdaj pa je ves zasopel pritekel k njej in njegove mišičaste roke so se sklenile okrog njenih ramen. Kar vklenil jo je v krčevit objem.

»Našel sem,« je šepetal in se z lici dotikal njenih lic.

Vprašujoče ga je gledala in se še vedno ni mogla otre-
sti zadrege, da je gola v objemu lastnega očeta in da se
ji dojke dotikajo njegovih kosmatih prsi, ker je bilo nje-
govo letalno oblačilo razpeto.

»Raj, Gaja, raj sem našel ...«

»Ne vem, o čem govoriš,« je zbegano rekla in se ho-
tela previdno izmuzniti iz objema; vendar je bil stisk
premočan in ni niti za trohico popustil.

»Zemljo, čudovito zemljo sem našel. Trideset kilome-
trov južno, skrito na planoti. In vodo. Vse čisto, brez
strupnin. Me poslušaj, Gaja?«

Poslušala ga je in srce ji je začelo hitreje utripati, ču-
tila je, kako jo spreletava mrščavica po temenu in kako
jo skelijo oči.

»Ni mogoče, oče ... To ni mogoče. Take prsti ni na
Zemlji ...«

»Je, otrok moj. Premaknili se bomo tja, postali seme-
narji, zrakoplov se bo ustavljal pri nas. Pomisli, odgrnil
sem rušo in pod njo odkril deževnika«-

»Res?« je dahnila Gaja in se v samogibnem navdu-
šenju še sama oklenila očeta.

»Pristnega deževnika, res. In vode ne bo treba pre-
čiščevati, čista je. Res, Gaja.«

»Skoraj ne morem verjeti ...«

»Tam ti bodo naposled vzcvetele te tvoje rože, s kate-
rimi se tako dolgo trudiš ...«

Sreča in ganjenost sta mu stisnili grlo in zaihtel je na hčerinem ramenu. Tudi njene zemljeno rjave oči so se zasolzile.

Stala sta objeta, ihteča, kakor da ju je srečno naključje nenadoma združilo, kakor da sta že ves čas oba čakala na to priložnost. Jobu se je zazdelo, da je iz globine njegove notranjosti planila doslej speča sla: šinila mu je v kri, živčevje, pamet. Nenadoma je zavonjal vonj po ženskem znoju, njegovi prsti so otipali gladek hrbet in hrbtenično vdolbino, občutil je toplo kožo in ustnice so se mu zasesale v Gajin vrat, spolznile ob ušesu k očem in slankast okus po solzah je še bolj razvnel slepo poželenje. Vse telo se mu je napelo kot struna v neznosni želji po ženski, ki se je zbirala v njem v samotnjaških letih po ženini smrti.

V brezumni strasti je poiskal hčerine ustnice, ki so bile neme, negibne, kakor okamnele. Potem se je pohlepno lotil jedrih dojk in se zasesal vanje kot otrok, lačen materinega mleka.

Ni več mislil. Ni razsojal. Ni imel občutka krivde ne strahu pred krvoskrunstvom. S tresočimi se rokami je potegnil od boka do gležnjev zadrgo na Gajinih oprijetih hlačah, odkril eno nogo in nato še drugo. Strgal je ozko trikotno staničevino, ki je prekrivala njeno ženskost, in zameglilo se mu je pred očmi. Dotikal se je je hlastno, a previdno, kakor da se je prikopal do nepre-

cenljive dragocenosti, ki se je v sončni luči res skrivala kot temno rdeč dragulj v puhu sramnega dlačja.

Bila je nema in začudena. Začudena do ohromelosti. Ni se upirala. Prišlo je tako naglo, tako nepričakovano, da se ni znašla. Oče jo je položil na tla ob robu grede, glavo je imela na razrahljani zemlji in še vedno mu je dopuščala, da je počel z njo, kar je hotel. Kljub nekaki omrtvičenosti je z nenavadno natančnostjo opazala vse okrog sebe: videla je, da ima oče sive pramene v razkuštranih laseh in da mu sivijo tudi poraščene prsi, če-sar prej ni opazila, presenečena je bila nad pohotnostjo, ki mu je skazila drugače razumne in nekoliko otožne oči. Čutila je tudi vsak njegov dotik; sprva je bilo to mo-teče, saj ni bila navajena, da bi se je kdo dotikal, potem pa je z vdanostjo sprejemala vsak poljub, vsak božljaj in stik. Preveč krivo se je čutila pred očetom, da bi se uprla.

Odvrgel je obleko in neučakano iskal končni stik z njo. Imel je občutek, da se mu bo moškost razpočila, če ne bo kmalu v njej. Iztrgal se mu je vzdih olajšanja, ko je prodril vanjo. Čutil jo je kot toplo, stiskajoče brezno, ki ga je sprejemalo čedalje bolj voljno. Zaprl je oči in se prepustil divjemu plesu razburkane strasti. Gaja pa je gledala. Nebo brez oblaka. Sivi pramen Jobovih las, kapljice znoja na njegovem čelu. Pomendrane sadike žame-tnic. Grudo prsti, ki se je prikotalila z grede. Sprejemala je ljubitev vdano, kot nekaj, čemur se ni mogoče

upreti. To ni bilo ne posilstvo ne užitek. Tudi žrtev ni bila. Morda nekoliko usmiljenja. Človeka, ki je sopel na njej, je tepla usoda, in ona je bila del te usode.

Začela mu je pomagati, da bi se čimprej dokončno zadovoljil, odgovarjala je na sunke, stiskala je njegovo glavo k prsim. Kmalu se je Job zvil kot lok in zarjul kot ranjena žival. Čutila je brizg živovine v sebi. Nato je obmiroval in zaihtel, z obrazom zarit v njeno oprsje.

Čez sinje nebo je letel kolovratnik. Sonce je sijalo. Čas se je vlekel. Zdelo se ji je, da se Job celo večnost ne premakne z nje.

Naposled se je dvignil. Povešal je pogled, iz oči so mu še vedno kapljale solze.

»Oprosti mi, če moreš,« je tiho rekel in še vedno gledal v tla.

Vstala je, vsa umazana od zemlje.

»Zgodilo se je pač,« je mirno odvrnila. »Ne zamerim ti, oče. Lahko mi pogledaš v oči ... «

Spogledala sta se in vedel je, da govori resnico. Znova jo je objel, tokrat brez sle. Poljubil jo je na čelo, na rumeni pečat jalovstva.

»Gaja, imam te raje kot vse na svetu ...« je rekel.

5

Posode za odpadke so spravljale Rejo v obup: bile so natanko označene, v njih pa je morala posebej odlagati ostanke hrane, vodo, prah, obrabne staničevinate brisače in vse drugo, kar se je lahko organsko razkrajalo. Celo iztrebki niso šli v nič. Samovzdrževalna naprava v bivalniku jih je predelovala v gnojilo, plin in vodo, neuporabne snovi pa so šle v sežigalnico.

Jezno je zaloputnila pokrov neke posode, v katero je mislila odvreči ogrizek jabolka, pa je zadnji hip opazila, da je posoda namenjena za neorganske odpadke.

Brcnila je posodo in zalučala ogrizek skozi odprta vrata bivalnika. Job in Gaja bi zaradi tega okoljeskrunstva popenila. Prezirljivo je puhnila skozi nos: naj se kar razkokodakata, da ogrizek ni na svojem mestu, da je greh zavreči odpadek, ki spada na kompost. Gaji ne bo prav, da ni spravila pečk; obsedena je s semenarstvom in v drevesnici goji sadike jabolk, ki jih presaja v okolici bivalnika, čeprav zunaj skoraj vse žalostno ovenijo in nikoli ne rodijo sadeža. Le ena jablana na pobočju je rodna, in to polsestra vardeva kot živo bitje, sadeži pa so namenjeni samo Reji.

V svoji izbi je zadrlesnila predalnik z oblekami: čemu naj se obleče? Za koga?

Samoljubkovanje, pa naj ji je bilo še tako prijetno, je vedno zapustilo v njej občutek nezadovoljenosti in praznote. Postala je nasajena in zadirčna. Ker sta bila očim in polsestra po opravkih, se je znašala nad stvarmi v bivalniku.

Samota ji je bila v ozko odmerjenih notranjih prostorih še bolj nadležna in zato je šla spet na prosto. Poskušala je s telesno vadbo. Poskušala je med vadbo peti. Ni šlo. Motila jo je vetrnica, ker sta njena kraka švistela po zraku.

»Prekleta vrtulja!« je zakričala in zalučala kamen vanjo.

Ni se poglobljala v samovzdrževalnost bivalnika in ni se potrudila razumeti, da je veter dodaten vir energije.

Zagledala je, da pristaja očim Job, in takoj spremenila obraz v brezčutno krinko. Opazovala je, kako počasi leze iz kabine in začenja zlagati krilo. Zdelo se ji je, da si nalašč daje toliko opravka z zmajem, ker se boji srečanja z njo.

»Živio, oče!« je zaklicala in posebej naglasila očeta.

»Živio, Reja,« je zamrmral in še kar naprej nekaj vozal pri krilu.

Stopila je bliže in ga srepo pogledala.

»Si mi naposled našel oploditelja?« je nasajeno vprašala.

»Nisem iskal oploditelja. Zemljo sem iskal in tudi našel.«

»Požvižgam se na tvojo in Gajino zemljo! Ljubimca hočem!«

Job je molčal in pokril baterijo zmaja.

»Si slišal, oče, ali si morda gluha? Je Torgutsko smetišče prizadelo tudi tvoj sluh? Saj je za vse krivo Torgutsko smetišče, ni tako?«

»Reja, prosim, ne začenjaj že spet ...«

»Sita sem te. Sita tebe, Gaje in te preklete lupine, v kateri me vardevata. Počutim se kot Gajina zajklja, za katero ne najde kunca. Kakor plemenica družine Harp sem, ki pa sploh ni Harpova.« Videla je, kako se je Jobovo čelo nagubalo. »Kako si to zmogel, Job? Kako si zmogel pripeljati oploditelja, ki me je zaplodil? Se ti ni trgalo srce, ko se je moja rajnka mati gonila z drugim?«

»Umolkn!« je hripavo kriknil Harp in stisnil pesti, da so se mu členki pobelili. »Imej vsaj kanec spoštovanja!«

Nasmešek zmagoslavnega zadoščenja je zaigral na Rejinem obrazu in oči so se ji zableščale.

»Do koga?« je s posmehom vprašala. »Kdo pa si, da bi te morala spoštovati? Neki nori Harp, ki hoče obdržati družino v času, ko človeštvo izumira. Samo norec je

zmožen ljubljeno ženo spečati s tujcem, da bi rodila dedinsko čistega otroka.«

»Moral sem, razumi vendar, tako so želeli predniki,« je obupano zastokal Harp. »Zaradi tega nisem nič manj ljubil tvoje matere. Pri prednikih prisegam!«

»Res?« se je strupeno posmehnila Reja. »Kaj pa, če le ni tako? Morda pa ji nisi na tihem nikoli odpustil, da je šla v posteljo s plodnikom, ki si ji ga sam pripeljal? Nisi morda zato nekolikanj predolgo čakal, ko je mati potrebovala pomoči?«

Tega ni mogel požreti. Pred očmi se mu je zaiskrilo, v drobovju zarezalo in v slepi jezi je kot s kremplji stisnil Rejina ramena.

»Ti, ti strupenjača ...« je sopol. »Hočeš reči, da sem Adro ... To hočeš reči, kaj?«

Gledala ga je brezobzirno hladno v pordečele oči. Njegovi jekleni prsti so stiskali vedno bliže k vratu.

»Kar zadavi še mene,« je mirno rekla.

Stisk je popustil. Jobove roke so se povesele in počasi se je zgrudil na kolena, kakor da ne more več držati težkega bremena na plečih.

»Zakaj, Reja, zakaj?« je onemoglo zahlipal. Prezirljivo ga je premerila z očmi in brez besede odšla h kopalnemu bazenu.

Job se je splazil v bivalnik in z drhtečimi rokami iskal po predalniku steklenko z makovcem. Končno jo je našel.

Šele v izbi spominov, kamor se je zatekel kot ranjena žival, je prišel do sape. Srknil je dolg požirek makovega žganja, da mu je prežgalo žgoči gren v drobovju.

Izba spominov je bila ozka, brez line, in modrikasta svetloba kriptonke je osvetljevala klečalnik in police, na katerih so bile na gosto zložene žare prednikov. Vse skupaj je bilo podobno lekarni v prejšnjih tisočletjih, ki je na policah hranila zdravila v porcelanastih posodah, le da je bil tu razstavljen pepel družine Harp, ki se je ponašala s slovitimi vojvodi, politiki, umniki, znanstveniki in umetniki.

Job Harp je pokleknil na klečalnik in sklepal roke tako močno, da so členki pokali. Zazrl se je v žarno posodo deda Apolonija, zagrizenega semenarja in vrtnika, ki mu je pripovedoval o obljubljeni deželi, kjer ni več nobenih strupenih ostalin in kjer bujno rastejo zdrave rastline.

»Ded, naposled sem našel,« je zašepetal Job in sklepal roke. »Ni bila pravljica. Mislim, da sem le našel košček neomadeževanega sveta. Visoko ceno sem plačal, rinil sem čez Torgutsko smetišče in rodila se mi je nečista hči ...«

Solze so mu privrele iz oči, žare so se mu skozi solzavico lesketale v modrih odbleskih kriptonske luči. Job se

je v stiski zatekal k samosmilečnosti: trdno je bil prepričan, da so bile strupnine v Torgutskem smetišču krive za Gajino neplodnost.

»Adra, moram se izpovedati tvojemu spominu,« je hlipal. »Danes sem se dokončno spozabil: tako podobna ti je, tvoje kretnje ima, tvoj glas, oči, vonj ... Odpusti, Adra, z lastno hčerjo sem se ljuboval, svojo kri sem oskrunil ... Dedje, pradedje, ponosni Harpi, pogledajte, do kod je prišel vaš rod: do rodoskrunstva, jalovega rodoskrunstva. Edina rodna veja, ki še ostaja, je tuj cepič. Pa še tega bi v brezumju jeze skoraj ugonobil. Odpusti mi, pepel rodu, ne vem več, kaj delam. Res, Adra, tvojo rodno hčer Rejo sem skoraj pokončal. Očitek je bil prehud, preveč gorjup, preveč pekleč, da bi ga pogoltnil. Glej, Adra, okrivila me je, da sem namenoma predolgo čakal in nisem poklical reševalnega zrakoplova, To ni res. Pri tvojem spominu prisegam, da nisem pomislil na slepič; nikoli mi nisi povedala, da ti ga niso izrezali; ne opravičujem se, ne izgovarjam se — če bi posumil, bi klical takoj.«

Job je umolknil in zaprl oči.

Pogovori s pepelom prednikov so bili zanj obred. V izbi spominov se je pomiril, izpovedoval se je, tu je premislil vsako svojo odločitev. Zdelo se mu je, da kleči pred sodnim zborom svojega rodu, ki mu iz zagrobnja velevala, kaj je dobro in kaj ne.

Makovec je naredil svoje: po brezupju se je vrnila v Jobovo notranjost svetlogledost. Obdelali bodo zemljo na planoti. Če se izkaže, da bodo rastline brez sledu strupnin, se bodo posvetili semenarstvu. Prihajali bodo ljudje iz osrednjih služb in zanesljivo se bo našel tudi oploditelj za Rejo. Rodila bo potomce, dedinsko čiste, in rod Harpov bo šel naprej. To je edini cilj, prenesti mora Rejine muhe, potrpeti, pepel prednikov ga zavezuje.

Odločno je Job vzdignil glavo in odprl oči. Pogledal je žarje in sklenil, da se bodo takoj premaknili na planoto.

6

Gaja se je vrnila z vrta, ko je zahajalo sonce. Na štirikolesniku je pripeljala nekaj sveže zelenjave: zgodnje čebule, zelene, korenov in kopriv. Izklopila je pogonsko baterijo, pokrila vozilo in pohitela v bivalnik.

Ni se hotela srečati z Rejo; sestra bi takoj vedela, da se ji je nekaj zgodilo, in bi z žensko prenikavostjo kaj izvrtala.

V kuhalnem prekatu je odložila zelenjavo in smuknila pod prho. Zapahnila je vrata, se slekla in se prepustila pršenju toplih kapljic iz pršne šobe. Izmila je s sebe ostanke zemlje, znoj in sledove ljubovanja. Tokrat z vodo ni varčevala; pustila je curek in imela občutek, da voda spira z nje madež krvoskrunstva in ji bo izmila tudi notranjost. Naj je očeta še tako razumela in spoštovala, globoko v notranjosti jo je bilo sram.

Umita se je vrnila v kuhinjo in začela pripravljati večerni obrok. Upala je, da bo imela mir, saj je Reji kuha smrdela in se je je že od nekdaj izogibala.

Toda zmotila se je. Sestra je kmalu pogledala v kuhinjo in se razveselila:

»O, Gaja, si že doma? Ves dan se dolgočasim sama. Stari spet ždi v izbi spominov in najbrž objokuje svoj pohod skozi Torgutsko smetišče. Kaj kuhaš?«

»Večerjo številka sedem,« je nasajeno odvrnila Gaja.

»Zdaj vem toliko kot prej. Najbrž bo spet kakšna zelenjavna gošča. Kdaj bo tvoja zajklja povrgla?«

»Dobiti moram plemenjaka.«

»Žalostno, Gaja. Nimamo posebne sreče s plemenjaki. Ne za zajkljo ne zame ...« Ker je Gaja molčala, se ji je približala, ji položila roko na rame in zaupno vprašala: »Sestrica, si ti nikoli ne zaželiš moškega?«

Gaji je šinila vsa kri v lica in zato se je zatopila v pripravo obroka: nastavila je samokuhalnik in počedila odpadke v ustrezne posode.

»Preveč dela imam, da bi tuhtala o tem,« je precedila skozi zobe.

»Danes si pa nasajena,« se je nasmehnila Reja in se leno pretegnila.

»Saj vidiš, da kuham. Poklicala te bom, ko bo večerja na mizi.«

»Me podiš, Gaja?«

»Ne podim te, samo časa nimam za klepet. Prenesti moram odpadke v kompostne posode,«

»Preveč se ženeš, ljubica. Zgarala se boš.«

»Dobro veš, da je to moja dolžnost, Reja. Tako kot je tvoja to, da rodiš potomstvo, Samozakonik je zelo jasen. Poklicala te bom k večerji.«

Gaja je dvignila posodi z odpadki in ju odnesla iz bivalnika v zunanje zbiralnike.

Zamišljeno je gledala Reja za njo. Kaj ji je danes? Kaj jo je pičilo, da je tako odrezava in nasajena? To ni njena navada, vedno rada poklepeta. Mora že biti kaj hudo narobe, da se je skujala. Morda so ji spet pocrkali deževniki; takrat je tako, kot da so ji pomrli najbližji. Ali pa so ji rože ovenele.

Odšla je iz kuhinje v svoj prostor in zaigrala z bivalniškim računalnikom prostorski blodnjak.

Znamenje za večerjo jo je zmotilo, ko je že tretjič postavila pravi predmet v ustrezen časovni odsek.

V skupni jedilnici je Gaja že pripravila omizje in naložila jed na krožnike. Reja je sedla na svoje mesto in se ozrla na očetov stol. Hotela je vprašati, kje je oče, ko je ta vstopil skozi zavesna vrata. Imel je rdeče oči, steklen pogled in njegova hoja je bila nezanesljiva. Dvakrat si je namestil stol in ženski sta vedeli, da se je že spet oamnil z makovim žganjem. Naposled se mu je posrečilo sesti in s tresočimi se prsti je prijel žlico.

»Naj vama dobro tekne, hčeri!« je hripavo voščil.

»Tudi tebi, oče,« sta odgovorili po šegi, ki jo je ohranil Harpov rod skozi stoletja.

Gaja je znala okusno pripraviti hrano iz tistega, kar so pridelali na vrtu in kar je Job uplenil z lokom. Živalstvo je bilo še bolj zdesetkano kot ljudje in meso neke trdožive vrste vrečarjev je bilo le poredko na jedilniku. Žabe iz bližnjega barja niso bile užitne; v njihovem mesu se je nakopičilo preveč stroncija in svinca. Neužitni so bili tudi kolovratniki.

Jedli so molče, uglajeno in po prastarem obredju. Družine so še posebej negovale kulturo jedi, ki naj bi ohranjala človeško dostojanstvo v hudih časih. Na vsakem kosu jedilnega pribora iz platine je bila vgravirana črka H; Harpovi so uporabljali te žlice, vilice in nože najmanj petsto let. Tudi posodje je bilo staro, iz obdobja prvih poskusov oblikovanja z neobrabno visokožgano keramiko.

V jedilnici je bilo tiho, samo pribor je zvenel ob dotiku s krožniki. Nazadnje je Gaja vstala in prinesla na mizo vrč z zeliščnim čajem. Natočila je očetu in sestri kristalne kupe, iz katerih so Harpi svoj čas pili šampanjec. Trta že dolgo ni več uspevala.

»Na zdravje!« je slovesno voščil Job Harp in dvignil čašo.

»Na zdravje!« sta mu odgovorili ženski.

Nato so trčili.

Job je srknil pijačo in postavil kupo na mizo. Gledal je vanjo in jo počasi vrtel. Zlatkasto zelena tekočina v njej je valovala.

»Sporočiti vama moram svojo odločitev,« je naposled rekel. »Sklenil sem, da se premaknemo na planoto, kjer sem odkril neomadeževano zemljo in vodo. Zaradi premika odrejam pogonovinsko omejitev tretje stopnje. Vse nepotrebne stvari bomo pustili tukaj, da ne bodo med prevozom obremenjevale bivalnika. Poberemo jih lahko pozneje. Obdelovališče bomo opustili takoj, ko bo zrastel pridelek na novem vrtu. Vaju kaj zanima?«

»Kako se bomo izognili smetiščem na poti?« je pomenljivo vprašala Reja.

»Predvidel sem nekaj ovinkov.«

»Ne bi želela doživeti usode tistih, ki so šli skozi Torgutsko smetišče.«

»Bodi brez skrbi, Reja, obvaroval bom tvojo dedinsko čistost,« je mirno rekel Job, vendar je pri tem stisnil čeljusti, tako da so mu nabreknile obrazne mišice.

Obmolknili so.

Potem je Job vstal in odšel iz bivalnika v ozvezdeno noč. Skozi solze v očeh je videl obok neba, posut z milijardami utripajočih lučk.

7

V dveh dneh so pripravili bivalnik za premik. Razbremenili so ga in dvignili na kolesje. O svitu tretjega dne je Job razpel jadro iz aluminijeve stanjenke. V jadro se je ujel jutranji vzhodnik. Sprožil je pogon in bivališče Harpov se je začelo po polžje premikati proti zahodu. Res je bilo nekaj polžjega v polzenju kupolastega bivalnika po neravnem zemljišču. Številno kolesje je prestrezalo vse jame in izbokline.

Job je s hčerama stopal ob bivalni školjki, držal krmilno ročko in usmerjal premikanje. Sonce je vzšlo, popotniki pa niso prišli daleč od prejšnjega bivališča. Zemljišče je bilo neravno in večkrat so se ustavljali. Izogibali so se nizkemu kložju in kalužam, v katerih so se na črnkastem glenu razprezali mavričasti oljni cinki. Job je s tipalnikom kdaj pa kdaj preizkusil strupenost zemljišča.

Pokrajina je postajala vse bolj neprijazna, veter je prinašal jedek smrad, tla so bila poraščena s sivkasto zelenim lišajem. Izpod kolesja se je dvigoval prah.

Potem je začelo pripekati sonce. Morali so se ustaviti in razpeti senčnico. Tudi pogonske baterije so se morale napolniti s sončevino. Job je razgrnil zemljevid in se

še enkrat prepričal, ali ubirajo pravo pot. Prejšnji dan je nad tem območjem krožil z zmajem in izbral najbolj ustrezno smer na jugozahod. Računal je, da bi morali do večera prispeti do nekdanje veleceste.

Hčeri sta molčali in tudi sam ni spregovoril. Z mokro otiračo si je obrisal prah z obraza. Najraje bi srknil požirek makovca, da bi splaknil po grlu suhobo in prašnobo. Vendar ni segel po sploščenki v obstegenskem žepu. Takoj ko bo najhujša pripeka mimo, bodo morali potoovati naprej, za pohod pa potrebuje čist razum, ne motnjava v možganih. Gaja se je napotila med bližnje kložje, kjer so med lišaji rastle velike žvepleno rumene glive. Dotaknila se jih je s tipalnikom in ugotovila, da so nevarne strupenke. Vendar jih ni pomendrala. Prepričana je bila, da ima tudi strupeno rastlinje svoj namen, da prečiščuje onesnaženo zemljo in ozračuje, da je koristno za ustvarjanje novega ravnovesja v naravi.

Oče jo je gledal, kako se ukvarja z glivami, in dogodek na vrtu pred dnevi se mu je zdel kot neresnične sanje po zaužitem makovcu. Kaj bi dal, da bi bile to res sanje! Da bi bilo to pošastno krvoskrunstvo samo nočna môra. Tako pa je dobro vedel, da se je spozabil z lastno hčerjo, in kar je še huje, da globoko v njem še vedno tli pozečenje po njej.

Do bolečine se je ugriznil v ustnico in pogledal v daljo, kjer so se na puščobnem obzorju zarisovali nebotič-

niki izumrlega mesta. Odgnal je krvoskrunske misli in začel tuhtati, da so bila nekdanja velemesta kot kužni tvori, ki so se zajedli v zemeljsko tkivo in ga zastrupljajo še zdaj, ko že zdavnaj niso več obljudena.

Potem je zamižal in poskušal trmeti brez premišljevanja. Reja je začela tiho popevati neki lajnarski napev. Stiskal je zobe, njeno petje ga je vedno znova spravljalo v obup, rekel pa ni nobene. Slekla je kapucovko in oddrgnila zadrgo popotnih hlač. Pred očimom se ni nikoli skrivala. Čutila je, da jo gleda brezčutno. In res, Job ni nikdar pomislil, da je Reja povsem tuja ženska, ki bi mu lahko zbudila moška nagnjenja.

Naposled je le zatrmel brez misli, na robu sna.

Sonce se je skotalilo z zenita k robu pogorij.

Vzdignili so se in nadaljevali pot. Ob sončnem zahodu so zagledali nekdanjo velecesto, ki je premočrtno sekala pokrajino. Ustavili so se, da bi prenočili. Job je spustil bivalno školjko, Gaja je razdelila zavitke popotne hrane. Reja je bila nasajena, ker se zaradi varčevanja z vodo ni mogla oprhati. Izzivala je Joba, pa se ji je umaknil v izbo spominov in se tam nalokal makovca. Zaspal je med žarami imenitnih prednikov.

Zjutraj je bil omotičen, nabrekli so mu temni podčnjaki in njegov pogled je bil skaljen. Kljub temu je še pred sončnim vzhodom spravil bivalnik na velecesto.

Visokožganih keramičnih ploskev cestišča čas ni načel, le med stiki je pogнал trdoživ plevel. Cestne oznake so razpadle, izginila so tudi magnetna vodila in sredi voznih pasov na obeh straneh so zevali z mahom pre-rastli kanali.

Job je usmeril bivalnik v osrednji pas, ki je bil še naj-manj poškodovan. Ker je pihal močan vzhodnik, je raz-pel dodatno jadro in potem so hitro napredovali.

Velecesta je bila turobna podoba nekdanje prometne žile, po kateri so svoj čas z nezaslišano hitrostjo vozili magnetni premičniki. Na obeh straneh cestišča so se razprostirala zapuščena smetišča in lupine vozil iz neo-brabne snovi. Večkrat je popotnikom zavel v nosnice jedek smrad po kemikalijah.

Opoldanska pripeka jih je ujela pri razpadajoči cest-ninski postaji. Job je ustavil v senci poslopja, katerega pročelje ni bilo več zastekljeno. Včasih je bila tukaj osrednja izvajalna enota, ki je samodejno vodila pro-metne tokove na cesti. Zdaj je bilo vse skupaj žalostna polomnina. Nekoč dragocene računalniške naprave je bičal veter, pral dež in sonce jih je neusmiljeno segreva-lo. Plošče z vezji so se krivile, žice cvetele in razbiti za-slioni so bili podobni iztaknjenim očem. Pomanjkanje energije in uveljavitev svetlobnoceličnih naprav sta po-kopali vse starejše generacije računalnikov. Propadli so,

kot je propadla vsa tehnična oprema, sloneča na porabi nečistih in dragih pogonov.

Kanec škodoželjnosti je gnal Harpa, da si je поблиže ogledal vse to razdejanje. S prihodom v stavbo je splašil kolovratnike, ki so gnezдили v ozračevalnem ocevju pod stropom. Šel je skozi prehode brez vrat in poslušal, kako zavija po hodnikih veter in dviga prah. Preplezal je prevrnjene omare s pomnilniškimi koluti in prišel do osrednjega nadzornega zaslona, ki je velik kot stena zeval v prazno; bil je razbit in sivkasti koščki oblega stekla so ležali na tleh. Job se je sklonil nad tipkovnico, kjer so bile tipke popisane s starinskim temeljnikom, računalniškim jezikom, ki mu ni danes povedal ničesar več.

Poigral se je s tipkami in trpek nasmeh se mu je prikadel v koticke ustnic. S temi tipkami so pošiljali ukaze in vodili vozila po velecesti, premičniki so drveli z dvesto, celo petsto kilometri na uro in predniki so bili nadvse ponosni na to divjo dirko, oboževali so hitrost, z vesoljskimi premičniki so hoteli uloviti svetlobo in se odpraviti v druga osvetja, pobegniti z zasmetene Zemlje. Pa jih ni hitrost nikamor pripeljala, ostati so morali na tem zastrupljenem planetu in se spogledati z žalostnim dejstvom, da je tudi človeška vrsta minljiva in da si je sama spodžagala vejo.

»Prekleti!« je kriknil Job Harp in na vso moč treščil s pestjo po tipkovnici. »Drveli ste v pogubo!«

Zunaj sta hčeri slišali njegov krik.

»Že spet ima kričalni napad,« je omenila Reja.

»Nikoli ne boš razumela mojega očeta,« je strogo odvrnila Gaja

»Morda res ne. Nikogar ne razumem, če se ne morem oprhati in si izmiti prahu s telesa.«

»Tam, kamor gremo, te čaka izvir čiste vode, Reja.«

»Mu še verjameš?« je vzdihnila polsestra. »Kolikokrat je že odkril neomadeževan raj in smo potem rinili tja, pa je bilo vse spet po starem.«

»Kdor ne išče, ne najde,« se je Gaja spet potegnila za očeta.

»Najde, najde,« se je zmrdnila Reja. »Torgutsko smetišče ...«

Ni dobila odgovora. Samo veter je zavijal okrog opuščene osrednje cestninske postaje.

8

Po petih dneh mučnega potovanja po povsem ravni cesti so prišli do ovinka, kjer se je začelo cestišče obračati na sever, v smeri zapuščenega velemesta. Tu so se ustavili. Bil je že večer in vsi trije so bili na smrt utrujeni. Job je otrkal prah z odevte in hripavo oznanil:

»Poti po cesti je konec. Zavili bomo na jug, do znožja tistih hribov tam.« Pokazal je na vrhove skalnatega pogorja. »Za tistim sedlom je planota, kamor smo namenjeni. Čez drnino bomo napredovali ped za pedjo.«

Dekleti sta molčali. Reja je bila že do grla sita popotovanja. Jezilo jo je, da je Job zložil štirikolesnik in ga spravil v tovorni prekat bivalnika. Po cesti bi se lahko izmenoma vozili z vozilom in si tako prihranili tegobe hoje

Večerjali so na prostem. Tudi enolične popotne hrane se je Reja naveličala.

»Kako dolgo bomo še rinili v obljubljeno deželo?« je pretrgala molk.

»Odvisno od ovir, na katere bomo naleteli,« je odgovoril Job. »Lahko bomo tam v nekaj dneh, lahko traja teden in več.«

»Meni je dovolj tega preseljevanja. Še umiti se ne morem.«

»Odstopila ti bom svoj del vode,« se je ponudila Gaja.

»Hvala za prijaznost, sestra,« jo je zajedljivo zavrnila Reja. »Kako naj si pomagam s skodelo vode? Želim si prhe in bazena, v katerem bi se temeljito okopala.«

»Na planoti je izvir čiste vode,« je z obrzdano nejevoljo rekel Job, »Postavil ti bom velik bazen, da boš lahko v njem plavala. Zdaj pa malo potrpi.«

Reja je samo prezirljivo pogledala očima in z gnusom pojedla popotnico. Potem si je ogrnila kapucovko in se zleknila na mah med bližnjim grmičjem. Nebo se je temnilo in prižigale so se zvezde. Strmela je v nebes in si domišljala, da tam zgoraj kroži obiskovalec, ki se bo z ozvezdnega oboka spustil k njej.

Po Rejinem odhodu sta Job in Gaja molče obsedela pred bivalnikom. Od tedaj, ko jo je oče vzel na vrtu, še nista ostala sama. Po dolgem molčanju je v temi očetova roka poiskala hčerino, jo stisnila, in ona mu je stisk vrnila. Job ni vedel, ali to pomeni znamenje odpuščanja ali potrditev nekakšne zarote, ki sta jo sklenila s krvo-skrunstvom. Naj se je še tako trudil, želje, da bi se vse ponovilo, ni mogel zatreti, in njegova roka je iz stiska prešla v božljaj, dotaknil se je Gajinega golega ramena in se sklonil k njej. Kri mu je plala po žilah in hitreje je dihal.

Obzirno, vendar odločno, je Gaja zavrnila približevanje in vstala. Umaknila se je v bivalnik. Job je slišal, kako je šklepnil zapah njene izbe; nikoli prej se ni zaklepala.

Zapekel ga je občutek sramu in zastudil se je sam sebi. Segel je v žep po sploščenko z makovcem in napravil dolg požirek.

»Daš še meni?« je zaslišal iz teme Rejo.

»Od kdaj piješ?« jo je vprašal.

»Kadar sem obupana,« je vzdihnila in vzela pijačo. »Vem, da zaman rinemo na tisto planoto. Ni več obljubljene dežele, Job. Povsod je kakšno smetišče.«

Ničesar ni rekel. Bolšchal je v noč in čutil, kako mu omama počasi topi grenkobo v prsih.

Naslednjega dne je šlo hitreje, kot so pričakovali. Ni bilo ovir, ki bi se jih morali ogibati, in čeprav so se tla ves čas počasi vzdigovala, so napredovali brez zastojev. Nebo se je pooblačilo, ni jih več spremljala neznosna pripeka. Vendar je to Joba skrbelo, ker se baterije niso polnile. Če v kratkem ne bo sonca, se bodo morali ustaviti.

Pokrajina se je spreminjala: kložje je bilo bujnejše, mahovje bolj zeleno, odpadki redkejši.

Pozno popoldne so naleteli na sledove, da je nekoč nekdo na tem kraju obdeloval zemljo. Ustavili so se. Job je vzel tipalnik in se podal na ogleda.

Nedvomno je bilo tu obdelovališče, ki so ga ljudje opustili pred nekaj leti. Preiskal je zemljo in odkril v njej primesi arzena, fluoridov in biocidov. Razumljivo, da so morali odnehati.

Šel je še naprej in v daljavi zagledal obris nekega predmeta, ki bi utegnil biti bivalnik. Presenetilo ga je, saj je to območje večkrat preletal z zmajem, a ni nikoli opazil človeškega bivališča. Mora se prepričati, kaj je to.

Hodil je dlje, kot je mislil. Ko se je približal kupoli, je ugotovil, da je res bivalnik, in tudi to, zakaj ga ni opazil iz zraka: prerastla ga je neka bohotno rastoča plezalka. V njem že dolgo ni bilo živega človeka.

Kljub temu je pritisnil na klicno tipko pred vrati in počakal. Šele nato je sklenil pogledati v notranjost. Vrata je odprl z negotovostjo: pričakoval je, da bo našel okostnjak zadnjega prebivalca, pa ni bilo ničesar. Vse je delovalo v samovzdrževalnem režimu, vse je bilo na svojem mestu, kakor da so morali stanovalci nenadoma nekam ven in se bodo vsak čas vrnili. Celo hrano je našel v zamrzovalniku.

Vklopil je bivalniški računalnik v upanju, da bo v pomnilniku vtisnjeno, zakaj so opustili to bivališče. Odkril je samo prekinjeno šahovsko igro, otožno slovansko glasbo in izračun nekih sorednic.

Obšla ga je čudna tesnoba. Pregledal je še oddajniške zapise. Tudi klica v sili niso oddali. Šli so ali pobegnili in

niso pustili nobenega sporočila. Če bi našel okostje, bi bilo vse razumljivo: zadnji prebivalec bi pač umrl brez naslednika, saj bivalnik ni imel rodniškega znamenja in v njem ni bilo rodnice.

Pogledal je še v izbo spominov: na policah so bile v najlepšem redu zložene družinske žare. Če bi se preselili, bi jih vzeli s seboj. Tako pa je tu ostal ves pepel družinske veje Troha. Vsaj priimek družine je zvedel.

Z neprijetnim občutkom je šel ven in z zunanje strani odprl shrambo: našel je vzorno zloženo ogrodje sončnega zmaja in štirikolesnik. Torej niso odleteli in niso se odpeljali.

Zmajal je z glavo in pogledal še v pogonski predel: vse sončne baterije so bile na svojem mestu in polne. Samodejno vzdrževanje bivalnika je porabljalo zelo malo pogonovine. Job je sklenil, da bo baterije zamenjal s svojimi, ki so bile zaradi potovanja že močno izpraznjene. S polnimi baterijami bodo lahko prišli do planote in jim ne bo treba čakati na sonce.

Odpravil se je nazaj in srečal Gajo, ki mu je prišla naproti. Bila je zaskrbljena, saj se je že večerilo.

»Kje hodiš tako dolgo, oče?« je očitajoče vprašala.

»Odkril sem opuščen bivalnik.«

»Opuščen bivalnik?« je bila presenečena. »Zakaj opuščen?«

»To bi tudi sam rad vedel. Nobenega sporočila niso pustili. Ničesar niso vzeli s seboj. Niso oddali klica v sili. Kratko in malo zginili so.«

»Nekaj hudega se je moralo zgoditi,« je prestrašeno rekla Gaja.

»Morda res,« je zamišljeno odvrnil oče. »V bivalniku so polne baterije. Zjutraj jih bom zamenjal z našimi in tako bomo hitreje napredovali. Mislim, da bomo v nekaj dneh na planoti.«

»Upam,« je vzdihnila Gaja. »Reja že težko prenaša potovanje.«

Bil je že mrak, ko sta se vrnila. V Rejini izbi je svetila luč in Gaja se je spomnila, da polsestri ni pripravila večerje. Preveč jo je skrbelo za očeta in ga je šla iskat.

V kuhinjskem prostoru je postregla z jedjo Jobu, Rejin obrok pa je zložila na pladenj in ji ga odnesla v izbo.

Odprla je vrata in presenečena zastala. Sestra se ji je predrzno smehljala z razmetanega ležišča: bila je razgaljena in Gajin prihod je ni zmotil pri vnetem samoljubkovanju. Brez sramu so se njeni prsti poigravali z razvnetim mednožjem.

Gaja se je v zadregi obrnila in hotela oditi, pa jo je Reja zadržala:

»Počakaj vendar. Odloži pladenj. Potem bom hudo lačna.«

S povešenim pogledom je Gaja prinesla večerjo k postelji.

»Joj, kako si sramežljiva,« se ji je posmehnila Reja. »Kaj ti tega nikoli ne počenjaš?« Gaja je molčala. »Ne reci, da zdržiš brez, ne bi ti verjela. Saj si normalna ženska, čeprav si neplodna. Se mi hočeš pridružiti? Ko že nimava moškega, bi bilo nemara v dvoje bolj zabavno.«

Prijela je sestro za rokav in jo hotela potegniti na posteljo. Ni se ji posrečilo. Gaja se je uprla in odločno odkimala.

»Pa vendar ne ...« je presenečeno začela Reja, kakor da se ji je nekaj posvetilo. Nenadna rdečica, ki je tudi Gajina zagorelost ni skrila, je potrdila njen sum.

»Z očetom?« je zvedavo vprašala in se začela hihitati.

Osramočena se je Gaja obrnila in naglo odšla iz izbe. Rejin smeh se je spremenil v ihtavo sopenje. Nestrpno je pomočila prste v mošusno mazilo in nadaljevala samoljubkovalno igro.

9

Navsezgodaj so se premaknili do opuščenega bivalnika in Job je začel zamenjavati baterije. Gaja mu je pomagala, da bi to hitreje opravil in da bi šli naprej; sam kraj jo je navdajal z neznano tesnobo. Nehote je razmišljala o ljudeh, ki so zapustili to bivališče. Jih je pobrala zahrbtna imunopatija, ki redči ostanke človeškega rodu, ali pa so se odločili za samomor? Ozrla se je v bojazni, da bo na kakšni veji razbohotenega kložja uzrla obešenca, čeprav se ljudje niso več obešali. Vsakdo je imel pri sebi usmrtilno tableto, ki jo je lahko uporabil v skrajni sili.

Kmalu so bile baterije zamenjane in Job se ni več obotavljal: vklopil je samovzdrževalni sistem, zaprl vse lopute in odpravili so se naprej. Skrivnostno zapuščeno bivališče je kmalu ostalo za njimi.

Poslej so napredovali hitreje, ker niso več varčevali s pogonovino. Pot jih je vodila po vse ožji debri, ki so jo v preteklosti zasipali s smetmi. Nasutje je bilo na srečo zelo staro in ni vsebovalo ne pogubnih strupnin ne radioaktivnih izotopov.

V naslednjih dneh se je začela deber strmo vzpenjati. Razjasnilo se je, posijalo je sonce, ki so ga za vzpon še kako potrebovali. Baterije so se polnile in Job Harp je bolj vedro pogledoval k prelazu, čez katerega je bilo treba, da bi prišli na neoskrunjeno planoto. Gledal je navkreber in preračunaval, kako bo najbolje spravil bivalnik po strmini. Tedaj so njegove ostre oči zagledale svetlikajoč se trup zrakoplova, ki je počasi pripolzel izza obronkov gora.

»Zrakoplov!« je vzkliknil in pokazal navzgor.

Dekleti sta se zdrznili in pogledali v nebo. Zrakoplovi so tako poredko preletali te kraje, da je bil to vsakokrat dogodek, ki jim je vlil nekaj poguma in vedno znova dokazal, da svet še ni povsem opustel in da še obstajajo zveze med ljudmi.

Dostojanstveno in neslišno je zrakoplov plul čez nebes; poganjale so ga sončne baterije, ki niso povzročale ne hrupa ne izpuhov. Bil je velik tovorni prevoznik, ki je oskrboval območna oskrbovališča z vsem, kar so potrebovale razkropljene družine.

Mahali so mu, čeprav ni bilo možnosti, da bi jih posadka opazila. Reja je slekla živo rumeno kapucovko in mahala z njo na vso moč, z ihto obupanke na samotnem otoku.

»Saj te ne vidijo,« jo je opozoril Job.

»Nekega dne me bodo,« je vzneseno odgovorila.

Reja in ponosne prsi so se ji še bolj izbočile. »Ne bom najbrž ostarela, čakaje na moškega.«

Medtem je zrakoplov jadral po nebu, preletel izumrlo velemesto in izginil v luči sončnih žarkov.

Pozneje so si morali samo dvakrat pomagati s samovlečnim vitlom in bivalnik je prilezel na prelaz. Tu jih je ujela noč; prenočili so med skalnatimi pobočji gorskega sedla. Vso noč je pihal veter.

Prvič, odkar so bili na pohodu, je Job Harp dobro spal in o svitu vstal čil in brezskrben. Šel je ven in se vzel na pobočje, odkoder se je odpiral pogled na planoto onstran prelaza. Bila je v somračni meglici, ob robah pa so se že belikali vršaci. Z rastočim svitom se je počasi odstrla tudi planota, zelena in bujno poraščena z redkim planinskim cvetjem. V jutranji zarji se je zaiskril slap, ki je pršel s skalnatega pobočja na drugi strani.

Znova očaran z lepoto tega kotička je Job občutil gajenost, ki mu je izvabila solze v oči. Ni vedel, kako dolgo stoji tu in strmi na planoto, ki jo je jutro odgrinjalo kot spečo lepotico.

Sonce je že vzšlo, ko je zaslišal spodaj korake in krčenje kamenja. Prihajali sta Gaja in Reja. Z rokavom si je obrisal oči, da ne bi izdale njegove razneženosti. Pridružili sta se mu in tudi sami ostrmeli nad prizorom pred seboj. Gaji se je izvil vzdih občudovanja in celo Reja ni mogla skriti presenečenja.

»Prispeli smo,« je slovesno rekel Job. »Pripeljal sem vaju v obljubljeni deželo.«

»Lepše je, kot sem si predstavljala,« je rekla Gaja in stisnila očetu roko. »Nikoli še nisem videla lepšega kraja.«

»Joj, koliko vode!« se je razveselila Reja. »Komaj čakam, da se bom okopala.«

»Pojdimo torej,« je rekel Job.

Pot po planoti je bila šala. Utaborili so se na sončni legi blizu slapa. Job je izravnal temeljno ploskev in spustil bivalnik nanjo. Potem je sestavil vetrnico; takoj je začela dajati dodatno pogonovino.

Reja je odvrгла zaprašeno obleko in stekla k slapu. Vriskala je od ugodja, ko je voda pršila po njenem telesu.

Gajo pa je zanimalo nekaj drugega: s prekopno lopato je odgrnila rušo. Pokleknila je in kakor začarana drobila prst med prsti, jo presipala z dlani na dlan in opazovala kot največjo dragotino na svetu.

»Vidiš, da si nisem izmišljal,« je zmagoslavno rekel Job in pokleknil k hčeri. Tako dolgo je brskal po zemlji, da je izbrskal deževnika. »Poglej, v tej zemlji je še življenje, z nekaj humusa in pepela bo to najrodnejše in najčistejše obdelovališče, kar sem jih kdaj videl. Ne razumem tistih spodaj ...«

»Katerih?« je vprašala Gaja.

»Iz opuščenega bivalnika. Bili so na pragu raja, pa so odnehali ...«

Dekle je bilo preveč navdušeno, da bi razmišljalo o tem; božalo je zemljo s takim čustvom in strastjo, da je Job nehote zavidal črnici. Naj je še tako zatrdno sklenil, da bo obvladoval nagnjenje do hčere, tokrat si je želel, da bi bilo to božanje namenjeno njemu. Ker ni mogel drugače, je tudi on zagrebel z roko v zemljo in se tako srečal z Gajinimi ljubkujočimi prsti.

»Ej, vidva krta!« je zaklicala Reja, ki se je vrnila s kopanja, ogrnjena z otiračo. »Se bosta kar zakopala?«

Pogledala sta jo tako, kakor da ju je zalotila pri prepovedanem dejanju, in Reja je znova ugotovila, da njeni sumi niso brez podlage: v ženski prenikavosti je bila čedalje bolj prepričana, da Joba in Gajo družijo krvoskrunsko razmerje. Spet se je morala na ves glas zasmejati. Nekaj burkastega je bilo v tem, če je bilo res. Čeprav bi se očimu ne vdala za nič na svetu, nikakor ni mogla razumeti, da ni vsaj poskušal najprej pri njej, ko je vendar po krvi povsem tuja ženska.

»Prst je prečudovita,« je navdušeno rekla Gaja.

»Mene bolj zanima bazen. Kako bo z bazenom, Job?«

»Postavil bom velik bazen s pretokom. Ne bo potrebno prečiščevanje. Brez dodajanja srebrovih in bakrovih ionov bo voda ostajala čista.«

»Želim si, da bi bilo slišati šumenje slapa.«

»Slišala boš slap, Reja.« Job je vstal in se razgledal. »Bazen bo tam,« je pokazal k slapu. »Vrt bo na tej strani. Tam bomo postavili kompostnjake in tople grede«

»Čim dlje, prosim,« se je vmešala Reja »Ne prenesem kompostne smraje.«

»Če bomo pridelali nestrupeno seme, in to verjamem, se bomo priglasili območni semenarni. Dekleti, tedaj bo tu živahno, ne bomo več samovali.«

Jobu so se preroško svetile oči, kakor da že vidi obdelano planoto, kašče, polne nekužnega semena in sadik, zrakoplove, ki pristajajo, in ljudi, ki jih obiskujejo. Gajine kunce in žametnice. Rajski vrt, o katerem mu je pripovedoval ded Apolonij Harp v otroštvu.

Zdrznil se je iz zamaknjenosti, odprl orodni predal bivalnika in ponudil Gaji svitek srebrne stanjenke. Sam je vzel količke.

»Zakoliti moramo nov vrt,« je rekel.

10

Prve čase so imeli na planoti dela čez glavo Job je sestavil zmaja in se večkrat vračal po stvari na kraj prejšnjega bivališča. Globoko so prekopali grede in jih pripravili za obdelavo. Potem so sejali in presajali sadike, ki jih je Job prinašal iz prejšnjega vrta. Gaja je presadila žametnice na rob gred. Postavili so kompostnjake, sevalna ogledala, gojišče deževnikov in zalivalne vodnjake. Posadili so koprivišče in kmalu so se razrastle koprive, ki so jih potrebovali za pripravljane gnojilne zalivalnice.

Vrt se je kmalu bujno obrastel. Gaja je prebila vse dneve med gredami. Bilo je pravo slavlje, ko je skuhala prvo jed iz pridelkov z novega vrta. Preiskave so pokazale, da ni v zelenjavi nobenih nezaželenih primesi.

Potem se je Job lotil kopanja jame za bazen. Zemljo je hotela odvažati tudi Reja, čeprav sta ji Job in Gaja branila.

»Nič ne veš, kaj je v zemlji,« jo je opozarjal Job. »Bilo bi pogubno, če bi naletela na kakšno radioaktivno ostalino ali strupnino, ki bi škodovala tvoji rodnosti.«

»Saj praviš, da je ta planota neomadeževana,« je ugovarjala Reja.

»Na tem planetu ne moreš nikoli priseči na to,« je zamrmral Job in kopal naprej.

Tedaj je z rovačo zadel v nekaj trdnega in nehal; previdno je preizkusil najdbo s tipalnikom in šele nato odkopal prastaro zarjavelo pločevinko, nekaj steklenine in koščke slabo žgane keramike.

»Ostanki iz sredine porabniškega obdobja,« je ugotovil. »Še sreča. Lahko bi bila posoda s strupom. Reja, res je bolje, da greš stran. Sprehodi se malo.«

»Kakor želiš, oče,« je pikro rekla. »Ne mislim vaju motiti.«

Odšla je k bivalniku in Job je presenečeno pogledal Gajo.

»Ve kaj o naju?« jo je tiho vprašal.

»Samo sluti,« je odvrnila in hotela odpeljati zemljo.

Job jo je zadržal in za roko potegnil v izkopano jamo, jo objel in stisnil k sebi. Dolgo se je zadrževal, zdaj pa ga je premagala neustavljiva sla po lastni hčeri.

»Tudi če ve, je vseeno,« je mrzlično šepetal in jo božal po laseh. »Ničesar nama ne more očitati. Vzorno skrbi-va zanjo.«

Gaje se je spet polastila nekakšna otrplica, čeprav je čutila očetove roke, ki so ji slačile kapucovko, poljube

po vratu in prsih, slišala njegovo sopenje in videla sive oči, katerih lesk je zamotnilo gluho poželenje.

»Ne morem brez tebe,« je šepetal. »Vsa volja mi nič ne pomaga ...«

Oklepal se je kot rešilne bilke, ona pa je bila še vedno otrpla, nema in presenečena, čeprav je dobro vedela, kaj se bo zgodilo. Drsenje hlačne razpiralke, podiranje na razkopano zemljo in boleča združitev. Stisnila je zobe in poskusila misliti na sonce, na srečo, da lahko sprejema toploto njegovih žarkov in opazuje prelet kolvratnika, mislila je na žametnice, ki so že pognale popje in se bodo v nekaj dneh naposled odprle.

Job je z grenkobo občutil, da ji dela silo, in odnehal.

»Obseden sem ...« je zadihano šepetal in poskušal z zemljeno roko obrisati hčerine solze, pa ji je samo zamarogal lice.

Pobrala se je umazana, s topo žalostjo v srcu. Molče je odšla k slapu in se umila. Voda je sprala umazanijo s telesa, njena notranjost pa je ostala omadeževana in temotna.

Jama za bazen je bila izkopana. Job jo je prekril z neprepustno stanjenko, zvaril vse stike in spustil po ogrevalnem ocevju vodo v bazen. Reja je nestrpno čakala, da se je napolnil in da je voda dosegla odtočno raven. Tedaj se je razposajeno vrgla v vodo in ves dan čofotala, plavalala in se sončila.

Poletje je bilo najtoplejše, čebula je šla v cvet, zgodnji fižol je naredil stroke in tudi grah je obrodil. Gaja je skrbno zbirala semena in jih shranjevala v posebej za-varovane vzorčne zabojčke.

Vreme je bilo ugodno in Job se je nekega dne odločil, da pobere zabojčke in odleti do najbližje območne semenarne, kjer bi predložil vzorce in se priglasil za semenarjenje. Potovanje z zmajem je bilo dolgotrajno, računal je, da ga ne bo nazaj najmanj deset dni.

Pred odhodom je pregledal vse sisteme v bivalniku in naročil Gaji, naj jih nadzira. Med štirimi očmi ji je zapal skrb za družino, če se ne bi vrnil s potovanja. Vzel je kratkovalovni stičnik, s katerim pa iz večjih daljav ni mogel niti klicati na pomoč. Sončni zmaj je bil zelo zanesljivo plovilo, ampak daljši poleti so le bili tvegani.

»Ne pozabi, da moraš skrbeti za Rejo,« je opozoril hčerko. »Ohraniti moraš družino Harp, tudi če se ne vrnem.«

»Poznam samozakonik, oče,« je rekla. »Pazi nase. Upam, da nas bodo sprejeli v semenarsko združbo.«

Stisnil ji je roko, si poveznil na glavo čelado, utrdil podbradnik in se odpravil k zaletni ploščadi.

Tedaj je prihitela iz bazena Reja. Še vsa mokra je mahala Jobu.

»Oče!« je vzkliknila. »Če srečaš mojega princa, ga nemudoma pošlji!«

»Kaj praviš?« je vprašal Job in dvignil čelado.

»Če srečaš princa, ga pošlji na obisk!«

»Bom.«

»Pa srečno zmajanje!«

»Hvala. Pazita se!«

Zlezel je v lupino. Zmaj se je zagnal po položni planji in zaplahutal v zrak. Job je naredil lok nad bivalnikom, še enkrat pomahal dekletoma spodaj in odjadral z zahodnikom na dolgo pot.

Bilo je zgodaj zjutraj in Gaja se je napotila na vrt, kjer je nameravala razširiti zelnik. Zrastlo je več zdravih sadik, kot je pričakovala, in morala je pripraviti grede za presajevanje.

Ledine se je lotila z globokim prekopom: najprej je z lopato izkopala jarek in izkopano zemljo prepeljala na zadnji konec grede. Potem je prerahljala dno jarka s prekopnimi vilami in ga zasula s preobrnjeno zemljo iz novega jarka. Tako je delala do konca in zadnji jarek zasula z zemljo iz prvega izkopa.

Pripravljena zemlja je bila nared za vrtnarjenje. Gre do je bilo treba poslej samo še rahljati in ji dodajati kompost.

Globok prekop pa je bil trdo in naporno delo. Gaja je odložila kapucovko in slekla tudi hlače. Pri delu je obdržala samo rokavice in vrtnarsko obuvalo z močnimi podplati. Zahodnik jo je prijetno hladil in vsa se je po-

svetila delu. Pozabila je na vse drugo. Njene misli so se sukale samo okrog zemlje: vsako plast je gledala z ljubeznijo in jo položila premišljeno na njeno mesto. V zemlji je odkrivala deževnike, drobne žužke rovnike in posamezne odpadke, ki so pričali, da so sem nekoč prihajali ljudje: bile so to vsakovrstne pločevinke in steklenice, zarjaveli odpiraki, kakšna kost in predmeti, katerih namen ji ni bil znan.

Po prvem počitku je našla celo novec, srebrn novec, na katerem pa ni mogla več razločiti nobenega napisa ne lika. Vrtela ga je med prsti in si ga ogledovala z otožnim nasmeškom: zelo star je bil, iz obdobja denarne menjave in porabništva v začetku prejšnjega tisočletja. Smešno, da je imel tedaj ta kos kovine neko vrednost, da so ljudje delali za denar in se zaradi denarja tudi pobijali in vojskovali.

Vrgla je novec na kup odpadkov. Res zelo starih odpadkov. Najbrž je tedaj tu zgoraj ležal sneg in so sem prihajali ljudje iz velemesta na oddih. Zim v teh krajih že stoletja ni bilo več; plast prahu in saj v ozračju je naredila svoje in podnebje se je spremenilo.

Prekopavala je naprej in bila čedalje bolj prepričana, da je na planoti najbrž res bilo odpočivališče, ki so ga ljudje vsaj nekoliko obvarovali pred vsesplošnim osmetenjem. To, kar je odkopala, ni bilo vredno omembe. V prejšnjem vrtu sta morala z Jobom odstranjevati groz-

ljive ostanke neuničljivih stvari, strupov in odpadkov, ki jih ni bilo mogoče ne sežgati ne kako drugače uničiti. Morala sta jih odvažati daleč stran, zemlje, ki je ostala, pa nista mogla nikoli docela očistiti in strupi v njej niso nikoli poizginili.

Koliko lažje bo vrtnariti na tej planoti, ki se ni spremenila v vesplošno smetišče!

Kljub utrujenosti se ni ustavila in je do opoldneva pripravila gredo. Zasula je zadnji izkop, se oblekla in zakoličila naslednjo gredo.

Tedaj je slišala, da jo kliče Reja, in pohitela k bivalniku. Sestra je pripravila obrok pod senčnico ob bazenu.

»Okopaj se in pridi jest,« jo je povabila. »Ne razumem, da zdržiš na vrtu v tej vročini.«

»Gredo sem globoko prekopala,« je odgovorila Gaja in zlezla v bazen. Prijetno se je ohladila.

Po kopeli sta jedli in Gaja je opazila, da je sestra prijaznejša kot drugekrati. Že to, da je pripravila kosilo, ni bilo običajno.

»Rada bi ti pomagala pri delu na vrtu,« se je ponudila Reja, ko sta popili čaj.

»Ne vem, če bi oče dovolil. Saj veš, kako se boji zate.«

Reja se je sklonila čez mizo in zaupljivo pogledala polsestro.

»Toliko sem slišala o tem, nikoli pa mi nisi povedala, kaj se mu je sploh zgodilo na Torgutskem smetišču.«

»Saj me nisi nikoli vprašala.«

»Zdaj te vprašujem.«

»Pri iskanju boljše zemlje je šel skozi območje, kjer je bil odvržen strup proti glodalcem. Dobil je dedinsko okvaro, ki se je pokazala šele po mojem rojstvu. Imela sem nečisto dedinsko zasnovo in izkazalo se je, da je kriv oče. Po samozakoniku sva se sterilizirala in se zaznamovala z jalovskim pečatom. Ti rešuješ družino Harp.«

»Vem,« se je trpko nasmehnila Reja. »Nikoli pa ne bom razumela, zakaj se tvoj oče tako žene za rodovino, ko gre vse človeštvo po zlu ...«

»Morda se rešimo, če se bomo držali samozakonika. Ohraniš družino. Ohraniš človeštvo.«

»Ti to verjameš?« se je začudila Reja. »Jaz ne. Spominjam se, ko sem bila še otrok, so kdaj prileteli ljudje. Mislim, da so bili sosodje. Danes ni nikogar več. Nikjer nobenega soseda. Če včasih ne bi preleteli neba zrakoplovi, bi mislila, da smo ostali sami na vsem svetu. Gaja, včasih me je strah, da so zrakoplovi samo privid ali da jadrajo brez človeške posadke, samo zato, da preostalim zbudijo še nekaj upanja.«

Sestrina izpoved je presenetila Gajo; mislila je, da ne razmišlja dlje od svojega bazena, dobre hrane in seveda pričakovanega osemnitelja.

»Kaj te je obsedlo, Reja?« jo je vprašala. »Nikoli nisi bila tako črnogleda.«

»Ne vem. Odkar je odletel Job, me preganja čuden strah. Kaj bova sami, če se ne vrne?«

»Pridelovali hrano. Preživeli. Nekega dne bo prišel tvoj obiskovalec.«

»Spiš z očetom, kaj?« je nenadoma vprašala Reja in ji predirno pogledala v oči.

Tega vprašanja Gaja ni pričakovala. V zadregi je povsila pogled in ni odgovorila.

»Oprosti, ne bom več zvedava. Saj tudi pomembno ni.« Njen glas se je spremenil v prošnjo. »Nekaj drugega te prosim, Gaja: ne puščaj me več same, dokler se ne vrne,. .«

»Ne bom, lahko si brez skrbi,« je obljubila Gaja.

11

Zvečer je svetila polna luna in Gaja je skozi okroglo lino v izbi strmela vanjo. Prevevala jo je otožnost in mračne misli so jo obletavale: kje prenočuje oče, kaj bo z njima, ko se vrne, saj je čutila vedno hujši telesni odpor zoper njuno razmerje.

Tedaj se je prisilila, da je mislila na vrt: na gredo, ki jo je čakala, na sadike, semena, in bilo ji je bolje. Počasi se je je loteval dremež.

V polsnu je zaslišala, da so se vrata v izbo odprla: vstopila je Reja in zlezla k njej pod pregrinjalo. Približala se ji je nekoliko boječe. Kdaj prej bi jo Gaja res odrinila, zdaj pa je tudi sama trpela tesnobo osamljenosti. Sestra je imela mehko in dišečo kožo, voljne lase in bila je tako nebogljenka, da jo je stisnila v objem. Zdelo se ji je, da Reja na njenih prsih prisluškuje utripu srca in da jo to pomirja. Tudi njej je prijala sestrina navzočnost in kmalu je mirno zaspala. Sanjalo se ji je o gredi razcvetelih žametnic.

Navsezgodaj sta skupaj odšli na vrt. Gaja je na pripravljeno gredo presadila zeljne sadike in Reja ji je pomagala. Potem sta začeli prekopavati novo gredo. Gaja

se je nasmihala nerodnosti mlajše sestre, ki ji vrtnarjenje ni in ni šlo od rok. Kmalu se je utrudila in prepustila lopatenje Gaji.

Opoldanska pripeka je bila tako huda, da sta odnehali in skočili v bazen: plavali sta, se škropili in prešerno vreščali, kot sta nekoč v otroštvu, ko ju je mati Adra pustila, da sta v vodi delali, kar sta hoteli.

Temeljito sta se ohladili, obrisali in legli na sonce.

»Joj, kako izsušeno kožo imaš!« se je zgrozila Reja.
»Moram te namazati.«

Vzdignila se je in pohitela v bivalnik po mošusno mazilo. Počasi in vztrajno ga je začela vtirati v Gajino kožo; pri tem je nehote občudovala sestrino telo: skladni lok hrbta, ozke boke in vitke noge, na Gaji je bilo res nekaj fantovskega.

Zdaj ji je z vajenimi gibi namazala obraz in vrat, nato so njeni vitki prsti zdrsnili na prsi. Pomudila se je pri njih tako dolgo, da je Gaja začutila prijetno mrščenje. Skoraj presenečeno je odprla oči in pogledala Rejo.

»Je kaj narobe?« je vprašala Reja in jo nehala božati.

»Ne. Nasprotno. Prijetno je,«

Reja je spet začela vtirati mazilo v sestrino kožo. Ni bila nasilna, ker je poznala Gajo; ostati mora samo nedolžna igrice, dokler je ne bo pripravila, da bo sama želela več. Gajino telo je odgovarjalo na ljubkujoče dotike in obe sta bili preveč zaverovani v igro čutil, da bi opa-

zili senco, ki je spolznila čez njiju. Šele takrat, ko je črni zmaj vnovič in še niže preletel bazen, sta se zdrznili in pogledali navzgor.

Sprva je Gaja pomislila, da se je vrnil oče. Vendar človek, ki je pristajal, ni bil Job. Na glavi je imel žarivo oranžno čelado, bil je višji in bolj postaven.

»Obiskovalec ...« je dahnila Reja in stisnila Gajo tako močno za rame, da jo je zbolelo.

Potem sta se obe zbegano hoteli ogrniti, toda oblačil nista imeli pri sebi. V zadregi sta obsedeli goli in gledali mladeniča, ki je stopil iz zmaja in se napotil k njima. Spotoma je snel čelado in v soncu so se zalesketali njegovi dolgi zlatasti lasje. Na čelu se mu je bleščalo rdeče oploditeljsko znamenje.

»Kako je lep!« je očarano šepnila Reja.

»Živeli!« je pozdravil, ko je prišel bliže. »Reja in Gaja, kajne?« je vprašal in s sinjimi očmi pogledoval zdaj eno, zdaj drugo.

Gaji se je zdelo, da se je njegov pogled dlje časa zadržal na njenem čelu, ki je nosilo znamenje jalovosti, in zato je pogledala v tla.

»Ime mi je Adon,« je hitro nadaljeval, kakor da hoče prebroditi zadrego seznanjanja. »Vajin oče me je srečal, mi povedal o tukajšnjem raju in mi dal napotke, da sem ga našel. Priznati moram, da mu nisem verjel. Zdaj vidim, da ni pretiraval; kdo bi rekel, da je na tej celini še

kje kotiček, kot je ta! Pa vendar, skromnega očeta imata: hvalil je kraj kot pravi raj, ni pa omenil, da bom v njem srečal rajski dekleti.«

Mladenič je imel globok, čuten moški glas, ki ga je prevevala mehkoba in je zvenel kot čarni napev. Vsaj Reji se je tako zdelo. Njegova govorica jo je omamila. Pozabila je na nagoto, vstala in stopila k njemu.

»Čudovito je slišati laskanje moškega,« je vzdihnila in mu ponudila roko. »Jaz sem Reja.«

»Ne laskam,« je rekel Adon, vzel ponujeno roko, se sklonil in jo poljubil.

Reji se je zdelo, da izgublja tla pod nogami, poljub se ji je zdel kot električni sunek, ki se ji je razgomazel po vsem telesu. Zaprla je oči in globoko dihala.

Z občutkom, da je tu odveč, se je hotela Gaja izmuzniti v bivalnik po obleko in potem na vrt.

Vendar jo je Adon zadržal. Ujel jo je za dlan in tudi njej poljubil roko. Dozdevalo se ji je, da traja poljub večnost. Umaknila je roko in tedaj ji je Adon pogledal v oči: hotela mu je ubežati s pogledom, vendar ni mogla. Gledala sta se in bila oba presenečena, da se je njun spogled spremenil v magnetičen stik; ves Gajin razum se je uprl temu čutenju, a zaman. Strmela sta drug v drugega kot usojenca, ki sta se iskala vse življenje.

»Ti si torej Gaja,« je naposled rekel Adon.

»Da, jaz sem Gaja,« mu je potrdila in se sama začudila mirnosti v svojem glasu. »Zdaj grem, da pripravim obed. Saj boš najin gost?«

»Seveda bom, vendar se še ne mudi za obed. Najprej bi se rad shladil v tej čudoviti vodi. Vroč dan je.«

Razpel je zadrgo in zlezel iz letalnega oblačila, Dekleti sta nehote prevzeto gledali njegovo od sonca ogorelo mladeniško telo, ko je stopil k bazenu in skočil v vodo.

»Kako skladno je raščen,« je šepnila Reja in zadržala Gajo, ki je hotela oditi. »Počakaj, ostani tu,« jo je zaprosila.

»Kaj naj tu počnem?« Gaja jo je začudeno pogledala. »Tvoj obiskovalec je, ne moj.«

»Vem, saj sem ga že dolgo pričakovala. Ampak zdaj, ko je tu, me je strah ostati z njim na samem. Prosim te, ne hodi, zdi se mi, da bom lažje prebrodila to zadrego, če boš tu.«

»Vsaj po obleko bi šla,« je rekla Gaja.

»Čemu vendar? Saj naju je že videl goli in tudi sam se je pred nama slekel. Ne bodi sramežljiva.«

V vodi je Adon naredil nekaj plavalnih zamahov, se potopil pod gladino in na vso moč prhal, ko se je spet prikazal na površju. Nasmehnil se je dekletoma in ju povabil:

»Pridita, saj je tudi vama vroče.«

Ker sta se obotavljali, je s plosko dlanjo zamahnil po vodi in ju poškopil. Obe sta zavreščali in poiskali zave-tje v bazenu.

Nato so se vsi trije igrali v vodi kot majhni otroci: se škropili, lovili, smejali in vriskali, da je odmevalo po pla-noti. Reja se je pustila uloviti in mladenič jo je dvignil v naročje. Nameraval jo je vreči v vodo, pa se ga je krče-vito oklenila. Tako sta se oba zvrnila in potopila.

Potem je Adon razposajeno lovil Gajo, ki je pobegnila iz bazena. Na pol poti do bivalnika jo je ujel. Toda še preden se je dotaknil, je Gaja obstala kot začarana in se obrnila k njemu. Zamrl ji je vrisk na ustnicah in začu-deno je strmela v modrino Adonovih oči, ki so izgubile prešerni lesk igre. Tudi njemu se je zgodilo nekaj po-dobnega kot Gaji: z iztegnjeno roko je obstal in se je ni dotaknil: strmел je v Gajo, kakor da bi ga bila uročila. V tej nenadni zagledanosti ju je zmotila Reja.

»Ne velja!« je zaklicala z roba bazena. »Zavlačujeta!«

»Ti loviš,« je rekel Adon in se dotaknil Gaje.

Vendar ni več nadaljevala igre. Zmedena je stekla v bivalnik in se oblekla.

Sama sebi je prigovarjala, da se ni zgodilo nič, da je vse v najlepšem redu: k sestri je prišel obiskovalec, dru-žina Harpov se bo nadaljevala, oče bo naposled miren, iz te oploditve bo porojen dedinsko čist otrok.

Mrzlično se je lotila pripravljanja obeda. Samozakoničnik velevala, da mora sleherni jalovec nesebično skrbeti za rodniške. Samo to, nič drugega.

Pripraviti mora hrano za obiskovalca in Rejo, močno, izdatno hrano, da bosta pri moči za noč, ki prihaja, noč parjenja, noč upanja za družino Harp in človeštvo.

Samogibno se je premikala po kuhalnem prostoru; ni mogla doumeti, kaj se ji je primerilo, da vedno znova vidi Adonove oči, Adonove zlataste lase, mišičasto telo, moževino — vtisnil se ji je v pomnjenje kot magnetni odtis, kot pečat, ki ga ni mogla izbrisati.

Trudila se je, da bi mislila na kuho; pripraviti je nameravala okusno jed, pokazati obiskovalcu, kaj zna, pa so ji misli uhajale drugam. Kaj počneta zdaj, ko sta sama? Se mu je Reja že ponudila, neučakana kot je? Sta si padla v objem in se njuni telesi spoznavata, ji šepeče leporečne besede, ki mu gredo dobro z jezika? Oploditelj, ki se spreletava od dekleta do dekleta kot metulj s cveta na cvet, že ve, kako se streže ženski samovšečnosti. Rajski dekleti, je rekel. Čemu je vključil tudi njo, ko vendar ne spada v to igro?

Začela je mešati zakuho, dodala sveže sočivje, podušila jed, vzela iz hladilnika že pripravljeno sladico in rabarbarino goščo. Tedaj so se odprla vrata in vstopila sta Reja in obiskovalec.

»Kam si izginila?« jo je očitajoče vprašala sestra. Gaja je pomislila, da se nareja: zanesljivo si ni želela, da bi imela pričo. Nemara pa ji hoče narediti skomine in Adon sodeluje pri tej kruti igri

»Saj vidiš, da sem pripravila obed.«

»S seboj imam popotno malico,« je rekel Adon.

»Jed je pripravljena in lahko sedeta k mizi. Ne ome-
njaj nama popotne malice. Še pred kratkim smo popo-
tovali.«

Izbrala je najlepša prta, ju položila pred Adona in Rejo in prinesla še krožnika in pribor.

»Kaj pa ti? Ne boš jedla z nama?« je vprašal Adon in presenečeno gledal pogrinjek za dva.

»Jedla bom pozneje,« je odvrnila.

Obiskovalec je odrinil krožnik.

»Potem tudi jaz ne bom jedel zdaj.«

»Gaja, kaj se pa greš?« je ogorčeno vprašala Reja in
vstala »Jedla boš z nama!«

Sama je pripravila pogrinjek še za sestro in ji poma-
gala postreči obed.

Gaja je prisedla, zaželeli so si dober tek in jedli.

»Gaja, čudovito kuhaš,« je pretrgal molk Adon. Gaja
je v zadregi strmela v krožnik, žlico in čipke na prtiču.

»Adon bi rad videl tvoj vrt,« je rekla Reja.

»Pripovedovala sem mu, kako ti vse uspeva.«

»Saj mi ne uspeva. Žametnice mi ne vzcveto.«

»Po obedu bomo šli na sprehod. Razkazali bova Adonu planoto. Zvečer pa priredimo slavnostno večerjo. Pomagala ti bom,« je predlagala Reja.

Vse to je velikodušnost, je tuhtala Gaja. Rodniki so lahko velikodušni do jalovcev. Tako še bolj dokazujejo svojo vzvišenost.

Med premišljanjem se je njen pogled spet srečal z Adonovim in vnovič jo je prešinila čudna čaroba: žlica ji je ostala v roki in dolgo se njune oči niso razklenile.

Potem se je vprašala, ali Reja opaža to spogledovanje. Kazalo je, da je preveč prevzeta od tega, da je naposled dobila obiskovalca, in je slepa za vse drugo.

Tudi pozneje na sprehodu je hodila ob Adonu kot v sanjah. Šli so skozi vrt in si ogledovali bujno rast. Mladeniča je zanimala sleherna podrobnost.

»In kje so žametnice?« je naposled vprašal.

Gaja ga je peljala na rob vrta in mu pokazala vrsto temno zelenih rastlin, ki so poganjale popkovje. Adon se je sklonil in z dolgimi prsti skoraj ljubeče otipaval stebela, liste in cvetne popke

»Zakaj se mučiš s temi rožami?« je vprašal. »V starih vrtnarskih zapisih piše, da žametnice čistijo zemljo in odganjajo škodljivce.«

»Upam, da se bodo razcvetele.«

»V tej zemlji se bodo morda res. Tudi vse drugo uspeva. Oče je odletel, da bi nas priglasil v semenarsko združbo.«

»Vem, tudi to mi je zaupal, ko me je napotil sem.«

Pridružila se jima je Reja in nadaljevali so sprehod mimo kompostnjakov in pokritih gred, naprej po planoti. Razkazovali sta mu svet, ki ga bodo lahko še obdelali.

Pozno popoldne so prišli do prelaza, kjer se je odpiral razgled na dolino. Molče so gledali belo progo nekdanje veleceste, obrise omrtvelega vele mesta, sivo mrčasto meglo nad Smradnim jezerom, lise smetišč in gozdove strupenega kložja, ki je prekrivalo pokrajino. Tu je bil konec raja in spet so se zavedeli resničnosti sveta, ki jih je obdajal, resničnosti, ki ji niso mogli ubežati.

12

Vrnili so se v bivalnik in dekleti sta pripravili slavnostno večerjo: odmrznili sta kos kunčevine in jo spekli, pripravili ohrovtovo omako, vložena jabolka in sladoledno goščo. Na slavnostno pogrnjeni mizi je bila tudi steklenica makovca.

Bila je večerja z dednim jedilnim priborom Harpov, starinskim posodjem in kristalnimi čašami. Reja in Gaja sta se oblekli v večerni obleki iz neobrabne tkanine, pretkane z zlatimi in srebrnimi kovinskimi nitmi, v lase sta si natresli silikatne kristale in vklopili sta ozvočenje. V bivalniku so stereofonsko donele Mozartove skladbe in blagozvočja velikega ksilofonika Ebra.

Adon je sedel na častnem koncu mize, kjer je drugače bilo mesto očeta Harpa. Jedli so po tisočletja starih šegah in ta slavnostna večerja je bila kot zadnji krč človeške civilizacije pred nočjo samoohranitvenega parjenja.

To je vedela Reja, ki se ni mogla znebiti rdečice razburjenja na licih, vedel je obiskovalec in vedela je Gaja. Zato se je izogibala Adonovim očem, ki so jo iskale.

Pogovor je zastajal, niti makovec ga ni oživil, Naposled so si zaželeli lahko noč in se razšli: Adon v očetovo izbo, sestri vsaka v svojo.

Gaja je vedela, da je to le vljudnostna krinka in da bo Adon kmalu smuknil k Reji in opravil svojo oploditveno dolžnost. Slekla se je in se vrgla na posteljo.

Zdaj ko je bila sama, je lahko dala duška ves čas zadrževani grenkobi, ki jo je glodala: krčevito je zaihtela. Nikoli prej ni tako hudo občutila pečata jalovstva, pa naj sta bila Adon in Reja še tako obzirna. In zakaj jo je obiskovalec tako gledal, zakaj se je zagledoval vanjo ves dan?

Spametuj se, si je prigovarjala in si brisala solze. Samo zdelo se ti je. Prvi mladenič je, ki si ga videla, pa te je zavrtelo. Ne muči se s tem: vse je jasno kot beli dan. Rumenska si, jalovka, on pa opravlja ploditveno poslanstvo.

Sklenila je, da bo raje mislila na vrt. Poskušala si je zamisliti žametnice v cvetju, sončnice, pšenično polje, pa se je le premetavala po postelji in boleče se ji je prikazovalo, kako Adon prav zdaj stopa v Rejino sobo. Zamisljala si je sestro, kako ga pričakuje odišavljena, vsa nemirna in razvneta. Zdelo se ji je, da sliši premikanje v bivalniku; padla sta si v objem, postelja ju je pogoltnila. Adonove mladeniške mišice se napenjajo, njegova moškost išče Rejino ženskost, zdelo se ji je, da razločno sliši nasladne stoke, ki predirajo zvočno pregrado med izba-

mi; mašila si je ušesa in stresala z glavo, kakor da hoče pregnati privide, ki so bičali njeno notranjost.

Poskušala je glasno šteti, peti uspavanko, ponavljati gesla iz samozakonika, vendar se je vse skupaj končalo s podobo parjenja med Adonom in Rejo. Ušla bi iz bivalnika, če se ne bi bala, da jo bosta slišala. Tako je trpe-la, si grizla ustnice in medlela od bolečine.

Samo ljubezen lahko tako boli: ko veš, da ljubi ljubuje drugo in te samo zid deli od tega dejanja. Nobena druga muka se ne zagrizi tako ostro v drobovje, nobeno drugo čutenje ne more povzročiti hujšega trpljenja v mislih.

Boleče je spoznala, da ljubi Adona, in odprla je oči: mesečina je tudi to noč lila skozi lino, vendar ji ni prinesla miru in olajšanja. Najraje bi kričala, kričala in tolkla s pestmi po nemi steni, ki jo je delila od ljubega v naročju druge ...

Razbičana čutila niso več ločevala resničnosti in slepila; slišala je tihe korake in spet se je v njenih mislih zavrtel trak: Adon gre po hodniku k Reji, vrata se mu bodo na stežaj odprla ...

Vrata. Kdo odpira njena vrata?

Ne, to ni res, to je spet blodnja, pošastna obsena, ki jo hoče še bolj mučiti.

V svitu mesečine je videla, da je stopil v njeno izbo Adon.

Strmela je vanj in ga z roko odganjala. »Stran, duh!« je šepetala.

»Če bil bi duh, bi hotel biti v tebi, Gaja. Če bil bi duh, bi te že zdavnaj našel.«

Šepet je bil njegov. Prikazni ne šepetajo. Ali pa?

»Se nisi zmotil v vratih?« je vprašala. »Rumeni pečat na čelu nosim, nisem ti usojena, nisem ti dovoljena.«

Prišel je bliže in pokleknil k postelji. Poiskal je njeno roko. Zdaj je čutila njegov dotik in sapo. Ni duh.

»Usojena, dovoljena, o, kruto besedišče!« je vzdihnil. »Ko sem te prvič zagledal, sem spoznal, da si mi usojena. Glej, klečim pred tabo, poljubil bi rad tvoj rumeni pečat, ga odpoljubil. Gaja, prosim, ne zavrni me z nedovoljenostjo. Podoben begotnemu kolovratniku sem blodil po opuščenem svetu, v moji duši se je razrastlo kužno kložje, begal sem in sejal seme brez ljubezni,«

»O čem mi govoriš, obiskovalec?« je šepetala Gaja in strmela vanj. »Po samozakoniku tvoje mesto ni tu, ampak pri moji sestri Reji, kjer moraš opraviti oploditveno dolžnost.«

»Ne omenjaj samozakonika in dolžnosti. Kako naj si predpišem zakon zoper sebe? Komu sem dolžan dolžnosti, Gaja? V meni si vnela neznan žar, napolnila si mojo praznoto z vsevišnjim čustvom, in komu sem potem kaj dolžan? Če sem dolžnik, si samo ti moja upnica.«

Gaji je zastalo srce in potem spet podivjalo. Tudi on jo ljubi. Krčevito je stisnila Adonovo roko, dotaknila se je njegovega obraza, kakor da se hoče prepričati, da je iz krvi in mesa.

»O, ljubi moj,« je rekla, »ko bi lahko verjela, da ni vse skupaj le puhlo leporečje ...«

»Si rekla ljubi, ljuba?« je vzradoščeno vzkliknil Adon in ji objel kolena. »Med nama ni puhlega leporečja, verjemi mi.«

»Bojim se, da si vse ženske premamljal z istimi besedami, ki jih zdaj namenjaš meni.«

»Motiš se, ljuba. Šele ob tebi sem spregovoril, vse prej je bilo res le puhlo besedovanje in nemstvo. Zdaj mi vro besede iz srca, pojo z mojimi občutji, zdaj nisem več le potujoča semenonosna brizga. Naj sliši noč, naj vidi mesečina, naj mi zvezde bodo priča: zaljubljen vate človek sem postal.«

Še vedno je klečal pred njo in ji vdano poljubljal noge. Njegove vroče ustnice so polzele više in više. Gaja je vzdrhtela z vsakim poljubom.

»Ne kleči pred menoj,« je šepnila in ga potegnila k sebi na ležišče. »Ne zaslužim te časti«

»Dovoli mi, da te častim,« je rekel Adon in ji slekel spalno srajco. »Tvoje telo je v mesečini kot nežna dragotina, oči so svetle kot svetlice, kot lučna znamenja za

zablodele potnike, svetnica si in dovoli mi, da te častim.«

»Začaral si me, Adon. Neumnica sem vosek v tvojih rokah: kar hočeš, lahko narediš z menoj, čeprav mi pamet pravi, da grešiva.«

»Grešiva? Odkod si izbrskala besedo greh za to, kar se nama je zgodilo?«

»Dobro veš, moj ljubi, da bi ne smela biti skupaj, da je to greh zoper človeštvo: rodnik je predragocen, da bi razsiral seme v jalovino. Grešiva, ljubi ...«

S poljubom ji je vzel besedo. Poljubljal jo je dolgo: želel ji je izsesati zrak, ki ga je dihala, pogoltniti njeno slino, okušati z jezikom njen okus. Še nikoli ni doživel tako polnega poljuba. Ko so se jima ustnice naposled razklenile, je Adon spregovoril:

»Če midva grešiva, ljuba, kaj je počelo človeštvo v zadnjih tisočletjih? Ni bil greh, da so spremenili planet v smetišče, vode v kaluže, zrak v kužno smrajo; ni bil greh, da so ljudje zaradi trenutne blaginje in koristoljubja zapustili potomstvu izropan in zastrupljen svet?«

»Premojstrsko poljubljaš,« je šepnila Gaja in mu ovila roke okrog vratu. Takoj pa se ji je spet oglasil črv krivde. »Kaj pa družina Harp? Ne grešiva zoper moje prednike, ki so naredili vse, da bi šel ta rod naprej?«

»Zoper nikogar ne grešiva, Gaja. To, kar čutim, ni grehoba. Čisto je kot solza iz tvojih oči. Ljubim te: zavidam

mesečini, ki se dotika vsega tvojega telesa, zraku sem nevoščljiv, ki ga dihaš ...»

»Zakaj, moj ljubi? Saj si ti moja mesečina — osvetljuješ me; moj zrak si — diham te. Željna sem te, izpolni me, vsa moja notranjost hlepi po tebi.«

Stisnila sta se, sklenila v objem kot rešenec z rešnikom, in Adon, potujoči plodnik, ki ga je pot peljala od ženske do ženske, od mednožja do mednožja, je bil nenadoma podoben mladeniču, ki prvič lega k dekletu.

Gledala sta se in nista več govorila. Govorili in zapeli sta telesi: prastaro pesem združitve med zaljubljenima moškim in žensko, pesem čutov: vonja, tipa, sluha in vida, prastaro pesem, vendar zanju novo, ker sta jo odkrila šele zdaj.

Nikoli ni bil Adon tako združen z žensko, nikoli še ni imel občutka, da se ves levi in prehaja v njeno telo. Gajini vzdihi so ga premaknili v gibanje, vse globlje se je pogrezal vanjo, zdelo se mu je, da je njena sladkost brezdanja.

Vsak Adonov premik, vsak božljaj in poljub so povzročili v Gajini notranjosti vrsto nasladnih krčev, ki so ji stresali vse telo. Vzdihovala je, se smejala, jokala, želela je, da bi potegnila vase ljubega in da bi tako ostala z njim eno za vse čase. Njena notrina je valovala, gohtala je Adonovo moškost; zdaj je tudi on vzdihoval in na

vrhuncu ljubovanja se je njuno stokanje zlilo v en sam prediren krik, ki je zamrl šele tedaj, ko sta obmirovala.

Ostal je v njej. Med poljubom sta zaspala kot ubita. Mesečina je hladno polzela čez njuni telesi, sklenjeni v ljubezenskem objemu.

13

Adon se je zbudil in zbudila se je tudi njegova želja. Gaja je to občutila in odprla oči. Skozi lino ni več svetila luna, v bivalniku je bilo temotno. Privila se je k Adonu in mu zašepetala:

»Je bilo res ali sem sanjala?«

»Nisi sanjala, ljuba, čeprav je bilo snu podobno. Budna sva in v tebi sem.«

»Vem. Želim si, da bi me nikoli ne zapustil.«

Poljubila ga je in spet sta se potopila v blaženost ljubezni: kot mesečnika sta se prepustila čutom in pozabila na čas in prostor; telo je odgovarjalo telesu, naslada enega je večala naslado drugemu, vzdih je odgovarjal vzdihu, stok stoku, kot obsedena z ljubeznijo sta ponovno s krikom dosegla vrh naslade, ki je trajala še in še. Naposled sta izčrpana obležala in spet zaspala.

Tokrat je bil Gajin sen nemiren. Tlačila jo je môra krivde in jo tudi zbudila. Pogledala je v lino, skozi katero je presevala komaj zaznavna svetloba. Sklonila se je k Adonu in ga zbudila s poljubom na veke.

»Glej, svita se,« je trpko dejala. »Najina noč se izteka. Pojdi zdaj k Reji in ji naredi otroka ...«

»Kako naj to storim?« je osuplo vprašal. »Gaja, nikoli več se ne bom mogel približati drugi ženski, nikoli več ne bom popotujoč plemenjak, tudi če bi bilo zaradi tega človeštva konec!«

»Dani se, Adon, dan nama prinaša streznjenje. Misliš, da je meni lahko, a kaj naj storiva?«

»Ta izbira ima zasilni izhod. Odpreva ga in še pred jutrom odletiva.«

»Kam, Adon? Kam bi odletela? Zaznamovan si kot dedinsko čist plodnik in vsaka rodna ženska lahko zahteva, da jo oplodiš.«

»Odletela bova na jug. Imunopatija je tam opravila svoje in povsod so opuščeni bivalniki. Nastanila se bova v enem, nikomur se ne bova oglasila in nihče ne bo več vedel za naju. Živela bova samo drug za drugega, po svojem samozakoniku.«

»V prehudo preizkušnjo me zavajaš, ljubi. Kako naj pustim očeta, sestro, vrt, ki ga obdelujem?«

Poljubil jo je in vstal.

»Kjerkoli boš, povsod bo rajski vrt. Dani se, ljuba, in odločiti se moraš. Če ostaneš, mi brez tebe ni živeti. Vzel bom smrtno tableto ...«

»Nikar,« se je ustrašila Gaja in planila z ležišča. »Šla bom s teboj, kamor hočeš. In če boš že kdaj vzel smrtno tableto, jo bova vzela oba. Tudi meni je ljubša smrt kakor življenje brez tebe.«

Oklenila se ga je z vso močjo. Potem sta oblekla letalni obleki in vzela najnujnejše stvari. Adon je previdno odvrtil zapiralke zasilnega izhoda in tiho sta se splazila iz bivalnika. Na nebu so bledele zvezde, samo Danica je še žarela v polni luči.

Odvlekla sta zmaja do zaletišča. Adon je zlezal v lupino in ponudil Gaji roko. Gaja se je še enkrat ozrla na vrt, bivalnik in slap, ki je s šumenjem edini motil jutranjo tiho. Potem je odločno sedla k Adonu. Zažučnjala je baterija in po krajšem drsenju je zmaj zajadral v zrak. V počasnih krogih se je začel vzpenjati, doktor ni ujel zgorca. Veter ga je naglo dvignil nad ovršja hribov.

Na jutranji strani je zažarela črta zarje, ko sta Gaja in Adon odjadrala na jug.

14

Prvič po dolgem času se je Job Harp vračal domov brez skrbi.

Usmerjal je zmaja in se prepuščal prijetnemu lenarjenju. Ni napenjal oči, ni opazoval pokrajine, ki je polzela pod njim, celo smetišča ga niso spravljala v slabo voljo. V svojo obljubljeno deželo se je vračal z odločilnimi pečati: vsi pridelki so po preiskavah zaslužili prvi snažnostni razred, torej najboljšo semensko vrednost, dobil pa je še ponudbo, da postavi pri izviru polnilnico pitne vode. Več si ni mogel želei.

Veter je prijetno pihljal, sonce je svetilo, nebo je bilo prepredeno s tančico belih oblakov, užival je lepote narave in zdelo se mu je, da mora biti hvaležen usodi za vse, čeprav ga je že hudo tepla. Obrnila je plašč. Naposled je spotoma našel oploditelja in zdaj je družina Harp najbrž že rešena: Reja bo imela dedinsko čisto potomstvo in na planoti bo spet zrastle trdna rodovina.

Bolj kot se je bližal domu, bolj je doumeval, da je ves čas pogrešal Gajo. Naj se je še tako prizadeval, da bi zatajil to hrepenenje v sebi, se mu ni mogel upreti. Misli so mu uhajale k hčeri, upodabljalo se mu je njeno brhko

vitko telo, spominjal se je njenega vonja, gladkosti, jedrih dojk, okusa ustnic, ščegeta njenih las ... Zbral je vso voljo, da se je otresel krvoskrunskega sanjarjenja.

Jadral je nad zapuščenim vele mestom, katerega obrise je tolikokrat opazoval na obzorju. Nebotične stavbe z razbitimi steklenimi pročelji so bile podobne črnim okostjem; v njih so gnezdili kolovratniki, široke ulice so preraščali kložje, mahovi in strupeni lišaji, na osrednjem trgu je štrlel v nebo oklešččen velikanski spomenik kdo ve komu ali čemu, parke je zalivala rjavkasta gošča iz bližnjega Smradnega jezera in napol podrti dimniki tovarn na obrobju so bili podobni gnilih škrbina.

Med preletom mesta mu je prineslo v nosnice vonj po kloralu in fenolu s primesjo gnilobnega smradu po razpadajočih algah.

Dvignil se je in zajadral čez puščobno dolino do hribovja, za katerim se je skrivala njihova planota.

Srce mu je veselo vztrepetal, ko jo je uzrl pod sabo: zeleno, prijazno, s potokom in slapom. Zagledal je bivalnik in vrt, na katerem so se razprostirale nove grede. Kaže, da je Gaja med njegovo odsotnostjo razširila obdelovališče. Iskal jo je s pogledom med gredami, vendar ni bilo na vrtu nikogar.

Napravil je zavoj nad bivalnikom in se začel spuščati. Kje je Gaja, da ji pove razveseljive novice? Morda je obiskovalec še v gosteh in so pri obedu.

Mehko je pristal, odpel pasove, ugasil pogon in zlezel iz lupine. Tedaj mu je med nogami hušknila zajklja in zbegano odskakljala na vrt.

Črna slutnja je stisnila Jobovo osrčje. Vedel je, da Gaja skrbi za zajkljo bolj kot za vse drugo in da se je moralo nekaj zgoditi, če žival bezlja naokrog.

Pohitel je k bivalniku in pri vhodu zagledal Rejo. Ni se počesala, temni kolobarji so ji obkrožali oči in videti je bila nekaj let starejša. Nemočno je gledala očima, ko je zaskrbljeno vprašal:

»Kaj se dogaja, Reja?«

Nemo je odkimavala, kakor da sama ne more razumeti.

»Povej vendar!« je nemirno silil vanjo in jo stresal za ramena. »Kaj je?«

Reja je zvil krčevit jok.

»Onadva ...« je zaihtela.

»Katera dva? O kom govoriš?« je hripavo vrtal Job.

»Odšla sta ...«

»Gaja in obiskovalec?« je prepadeno vprašal.

Reja je prikimala in solze so jo še kar naprej oblivale.

Spoznanje, da ne bo več videl Gaje, je tako hudo zadelo Joba, da se je sključil. Najprej ni mogel verjeti: Gaja tega ne bi naredila, ne bi zapustila vrta zaradi moškega, ki se klati od ženske do ženske; ne, to se mu je zdelo nemogoče. Če pa je že šla, se bo vrnila, ko bo prišla k pa-

meti. Zapeljivec jo je samo pretental. Čemu ga je sploh napotil sem, moral bi vedeti, da lahkoživcu ne more zaupati!

»Je vsaj pri tebi opravil svojo dolžnost?« je v onemogli jezi precedil skozi zobe.

Spet je Reja odkimala, na ves glas zaihtela in se vrgla očimu v objem.

»Oče, zakaj me ni maral?« je obupano vprašala in se ga oklenila kot zadnje opore. Tudi beseda oče, ki jo je drugače izgovarjala s posmehom, je zazvenela pristno.

Job Harp je zadržal viharna čustva in pobožal Rejo po laseh. Vso voljo je uporabil, da je spregovoril mirno in zanesljivo:

»Nikar ne joči, Reja. Našel ti bom drugega oploditelja. Tudi če bi moral na konec sveta ponj, ti ga bom pripeljal. Pa ne bo treba. Dobil sem vse pečate, postala sva semenarska družina. Prihajali bodo po semena, ne boš več osamljena. Ne joči, ni vredno. Človek, ki se ne ravna po samozakoniku, ni vreden objokovanja; nezanesljiv je kot veter. Gaji bo še žal ...Obriši si solze, Reja, počesi se, lepa moraš ostati. Vse bo še dobro. Družina Harp bo preživela te hude čase.«

Obrisala si je oči in poslušno segla po glavniku.

»Vstopi, oče, pripravila ti bom obed. Najbrž si lačen,« je rekla.

»Prej bom pogledal še na vrt. Takoj pridem,« je odvrnil.

Želel je biti sam. Sam z bolečino, ki mu je trgala drobovje.

Šel je na vrt in najraje bi kričal, rjovel kot ranjena žival. Ni smel zaradi Reje. Slišala bi ga. Zato se je ugriznil v ustnice in nemo zaihtel. Solze so mu s pekočino zalile oči.

Tedaj je v mavričnem lesketu solzavice zagledal gredo Gajinih žametnic, ki so se razcvetele v bujnih rumenih in oranžnih cvetovih. Žarele so v sončevini kot ogenj.

Žametnice čistijo zemljo.

Job Harp je pokleknil in zaril obraz med cvetove, ki so vonjali ostro in trpko.

www.omnibus.se/beseda

ISBN 91-7301-146-0